

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

NAAR HET NOORDEN!

N° 2550

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Naar het Noorden!

HOOFDSTUK I.

DE ETAGEKELNER

In de late namiddag van een mooie herfstdag waren twee mannen druk bezig met het pakken van zware, lederen koffers en valiezen in een kamer van het Carlton hotel in New York.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidbare vriend Charles Brand.

Na een reeks avonturen, die hen en de chauffeur James Henderson herhaaldelijk in levensgevaar hadden gebracht, had Raffles ten slotte het besluit geno-

men, de rug toe te keren aan de metro-pool met al haar weelde, haar verlokkingen, haar misdaad en haar valstrikken.

Bij dit besluit had hij Brand aan zijn zijde gevonden, die maar al te blij was, dat er nu eindelijk een streep werd gezet onder de rekening en hij niet langer in angst en vrees behoefde te leven.

Nu was alles voorbij en Brand was de koning te rijk. Intussen werden de dagen korter, de nachten koud, en bin-

nen enkele weken zou het winter zijn, de sneeuw en de bossen riepen.

Het werd tijd dat men New York verliet. Brand wist, dat Raffles zich doods-vijanden had gemaakt in de ongelijke strijd tegen de bewoners van de onderwereld, waar een zekere Bianca Kirilef nog altijd de scepter zwaaide. En op de duur moest die strijd toch in zijn nadeel uitvallen, want ondanks al de hulpmiddelen waarover hij beschikte, ondanks zijn schranderheid en zijn moed was Raffles toch maar een enkeling, slechts geholpen door zijn twee trouwe vrienden, Brand en Henderson, die de strijd had aangebonden met een geheel leger van machtige tegenstanders, die New York door en door kenden, en die bovendien maar al te vaak hulp vonden juist bij degenen, die waren aangewezen om hen te bestrijden: de politie.

Neuriënd en fluitend liep Charles Brand door de kamer en sorteerde de voorwerpen, die de twee vrienden in de laatste dagen hadden gekocht en die zij zouden nodig hebben op hun tocht naar het hoge noorden, naar Alaska.

Zij hadden om te beginnen de voortreffelijke repeteergeweren uit de fabrieken van Winchester en Remington, de revolvers van Colt en automatische pistolen van Smith en Wesson, alle uitmuntende wapens.

De jachtgeweren waren zodanig vervaardigd, dat men er zowel puntkogels met een stalen mantel als hagelpatronen mee kon afvuren.

Verder waren er jachtmessen, met een brede rug en een scherpe snede, patroontassen van varkensleder, verder kledingstukken, korte pelsen, bontmutsen, hoge laarzen, met schaapswol gevoerd en wollen onderkleding.

Raffles wist dat al deze wapens en kle- ren ook wel in zeer goede kwaliteit te koop waren in plaatsen die veel noordelijker waren gelegen, maar er waren twee redenen, die hem hadden genoopt, al zijn reisbenodigdheden hier in New York aan te schaffen.

De eerste reden was, dat hij er zeker van kon zijn in de wereldstad een ruime keuze te vinden van het beste wat er te krijgen was, de tweede was

van ernstige aard. Sedert enige dagen gingen er geruchten, als zou daar in het hoge noorden een goudader ontdekt zijn, nog een honderdtal mijlen noordelijker dan Nome, dat wil dus zeggen in de barre woestenij, in het land der buitenste duisternis waar het negen maanden van het jaar winter is.

Mogelijk bevatte dit gerucht waarheid maar mogelijk was het slechts gesproten uit het brein van een fantast, doch dit verhinderde toch niet, dat nu reeds correspondenten van de grote Amerikaanse bladen te Dawson en Fort Joe- kon melding maakten van een ongewone drukte en van het doortrekken van lieden, bepakt en gezakt, voorzien van tenten en levensmiddelen, en in zulk een aantal, als men in gewone omstandigheden in deze tijd van het jaar zeker niet mocht verwachten.

Het was mogelijk, dat die avonturiers onverrichter zake zouden terugkeren, zonder een spoor van goud te hebben gevonden, maar intussen was toch het lokaas reeds uitgeworpen, intussen trokken er reeds honderden en misschien wel duizenden langs de ongebaande wegen van Alaska, op zoek naar het begeerde goud.

De sneeuw lag daar reeds een voet hoog en de prijzen van de sleden en de trekhonden sprongen bij de dag, zelfs bij het uur omhoog, tot men zelfs geen kreupele, stokoude hond meer zou kunnen krijgen.

Het kon ongeveer vier uur in de namiddag zijn, toen Brand met een tevreden gezicht een van de koffers afsloot en zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Voor mijn aandeel ben ik zo goed als gereed, Edward. Wat mij betreft, zouden wij morgen op reis kunnen gaan.

— Je zult nog een paar dagen geduld moeten hebben, Charles, zei Raffles glimlachend.

— Waarop wachten wij dan eigenlijk nog? vroeg Brand.

— Op de warme kleren voor Henderson, amice. Onze reus is zo groot, dat ik hem een pels heb moeten laten aanmeten. Maar mij dunkt, dat het op een

paar dagen vroeger of later niet aankomt.

Brand opende de gangdeur om te zien of de schoenen, die hij een uur tevoren buiten de deur had gezet, misschien al gepoetst waren. Hij keek links en rechts de gang in, de schoenen waren er nog niet. Hij deed langzaam de deur dicht en wendde zich tot zijn vriend met de woorden:

— Er zwerft hier ergens een etagekelner rond met een tronie die mij alles behalve bevalt, zei hij. Ik zag hem in de buurt van onze kamer.

— Charles, ik heb opgemerkt, dat het bij etagekelnars meer voorkomt, dat men hen in de buurt van een hotelkamer aantreft, merkte Raffles enigszins ironisch op.

— Je lacht mij uit, maar ik houd vol dat die vent een zeer ongunstig gezicht heeft. Hij dwaalt hier al te veel rond naar mijn zin. Bijna niemand is op dit uur in zijn kamer, wat heeft hij dan hier in de gang te zoeken?

— Misschien een knap kamermeisje, Charles, zei Raffles meesmuilend. Het zal er nog op uitdraaien dat die kelner een spion is.

— Dat zou best kunnen. Hij heeft er juist een gezicht voor.

— Charles, je zult nu toch niet zo ver gaan te beweren, dat die man vermoedt wie ik werkelijk ben? Waar ben je eigenlijk bang voor?

— Ik ben hier bang voor alles. New York is niet gelijk te stellen met Londen. Het is hier een moordenaarshol, een spelonk vol ongerechtigheden. De misdaad tiert hier even welig, als raten op een graanzolder. Je wilt toch zeker niet ontkennen, dat een groot hotel, als dit, stellig zijn spionnen heeft?

— Ik denk er niet aan, het te ontkennen, Charles, want ik weet, dat het tegendeel waar is. Carlton heeft natuurlijk zijn geheime detectieven, om...

— Ik praat niet van detectieven, viel Brand hem ongeduldig in de rede, ik weet, dat die er zijn. Zij moeten op de hotelratten letten. Ik weet wel, dat zij, als gasten vermomd, zich ophouden in de eetzaal en in de conversatiezaal en dan hun ogen goed de kost geven. Maar

ik geloof te mogen zeggen dat ik een geheime detective op een mijl afstand kan ruiken. Die kelner is vast en zeker geen detective. Als hij een spion is, dan spionneert hij niet voor de directie, maar voor eigen rekening, of in opdracht van een derde.

— Komaan, nu zijn we waar wij wesen moeten, zei Raffles met een komische zucht van berusting. Die kelner is afgevaardigd door een bandietenbende, om mij, de rijke vreemdeling, te bespieden.

— Wat schuilt daar voor vreemds in? vroeg Brand verontwaardigd. Gebeurt zo iets soms niet meer? Al die nieuwe koffers, tassen en valiezen zouden wel in staat zijn om iemands aandacht te trekken, dunkt mij. Het geoeffend oog van een hotelkelner moet dadelijk hebben gezien, dat die een hoop geld moeten hebben gekost. Ja, Edward, je glimlacht nu wel en je vindt het misschien overdreven, maar ik blijf er bij dat die kelner een zeer onbetrouwbaar gezicht heeft. Tijdens de lunch heb ik duidelijk gezien, dat hij ons nu en dan scherp opnam, als hij meende, dat wij niet naar hem keken. Ik kon dat duidelijk waarnemen in de spiegel.

Het gelaat van Raffles stond ernstig toen hij zei:

— Het is mogelijk, dat je gelijk hebt. Hoe dit zij, over drie dagen vertrekken wij. Wij zullen aan de heren hoteldieven weinig gelegenheid laten hun slag te slaan.

— Intussen zal ik die kerel in het oog houden, hield Brand vol. Zijn gluisperige ogen bevallen mij in het geheel niet.

Er kon omstreeks een kwartier verstreken zijn, toen Brand, na eerst een blik op Raffles te hebben geslagen, op de punten zijner voeten naar de deur sloop en deze plotseling open rukte.

Raffles keek om en moest even lachen, toen hij zag hoe Brand weer het hoofd links en rechts wendde.

— Ben je van plan, mij die schoenen nog te brengen, of hoe zit het? riep Brand.

Er naderden vlugge schreden, en toen Brand de deur nijdig dichtwierp, hield

hij een paar zo goed als nieuwe schoenen met dikke zolen in de hand.

— Daar was hij alwéér, mopperde hij. Hij stond aan het einde van de gang met de schoenen in de hand en praatte druk met een van de kamermeisjes.

— Zo iets zei ik je immers reeds.

— Edward, hij praatte niet als een man die flirt, maar als een man, die een ernstige zaak bespreekt. Zij stonden samen te luisteren en hij liet haar juist de schoenen zien.

Raffles kwam op Brand toe, legde zijn hand op diens schouder en zei:

— Luister eens, Charles, zet nu toch die dwaasheden uit je hoofd. Denk er niet meer aan en laten wij liever voortmaken.

— Voortmaken zullen wij zeker, maar je kunt mij niet beletten, er aan te denken, verweerde Brand zich. Mijn instinct waarschuwt mij, dat die kerel het speciaal op ons heeft voorzien.

— En het kamermeisje is zijn medeplichtige; vannacht zullen zij gemaskeerd onze kamer binnendringen, om ons met een broodmes de hals af te snijden, zei Raffles lachend.

— Ja, spot maar. Wij zullen eens zien,

of jou optimisme het wint van mijn voorgevoelens.

Er werd op de deur geklopt en een ware Hercules met kinderlijke, blauwe ogen en met geweldige schouders trad binnen. Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles.

— Alles past uitstekend, mylord, zei hij tevreden, morgen wordt het thuis bezorgd. Voor ik het vergeet; die kelner hier voor de deur. Ik vertrouw die vent voor geen cent.

Brand keek Raffles veelbetekenend aan maar zei niets.

Hiermede was het incident gesloten.

Drie dagen daarna stapten Raffles, Brand en Henderson, na voor de omvangrijke bagage te hebben gezorgd, in de trein, die hen naar het noorden zou brengen.

Op het allerlaatste ogenblik stapte in dezelfde trein een man, die druk had staan praten met de etagekelner uit het Carlton hotel, die zich zoveel mogelijk achteraf scheen te willen houden en enige malen op Raffles en zijn reisgezellen had gewezen.

De man nam achter in de trein plaats, die onmiddellijk daarna vertrok.

HOOFDSTUK II.

EEN INCIDENT IN DE TREIN

Omstreeks die tijd van het jaar zijn de treinen, die naar het noorden vertrekken, vrij druk bezet met late vacantiëgangers en sportlieden, die over voldoende tijd en geld beschikken, om de wereldstad te kunnen verlaten, en een paar maanden te besteden aan de jacht op grof wild.

Raffles had de allernoordelijkste route gekozen, teneinde zo dicht mogelijk het punt te naderen, waarop hij de jacht zou beginnen. Die route loopt over Winnipeg in Canada, een dertigtal mijlen over de grens en verder over Saskatchewan en Edmonton naar Prince Rupert, het eindpunt, een niet zeer belangrijke kustplaats aan de Stille Oceaan.

Hier zouden alle reizigers moeten uitstappen, wat ook hun bestemming mocht zijn, om de afdoende reden, dat de spoorbaan hier eindigde. Het paard begint hier de plaats in te nemen van het stoomros, in het hartje van de winter de sleden en de trekhonden.

Tot Winnipeg was er niets bijzonders voorgevallen. Van de reizigers die te New York waren ingestapt, waren er nog heel wat overgebleven, en onderweg waren er ook nieuwe bijgekomen. Het was een zonderling allegaartje, dat daar rond krioelde in de gangen, want de Amerikaanse spoorwegen hebben maar een enkele klasse.

In de laatste tijd echter worden in de meeste treinen salonwagens ingehaakt, waarin de reizigers meer moeten

betalen, doch die evengoed als de andere van een middengang zijn voorzien en vanwaar men de lange trein in beide richtingen kan doorlopen.

Het was in zulk een wagen, waar Raffles en zijn twee vrienden hadden plaats genomen. Er zaten in die coupé nog een stuk of twaalf andere reizigers, die niet veel notitie van elkander namen.

Brand had reeds een paar maal een onderzoekingstocht ondernomen en was tenslotte tevreden teruggekeerd met de mededeling, dat het percentage ongunstige tronies niet groter was dan verwacht kon worden in zulk een trein vol mensen.

De eerste nacht was rustig voorbij gegaan, maar toch was Brand nog niet helemaal gerust, ofschoon hij onmogelijk had kunnen zeggen, wat hij eigenlijk nog vreesde. Zij waren nu twee etmalen onderweg en de reis was nog lang niet ten einde.

Voorbij Winnipeg was het aspect van de trein veranderd. Er waren daar een twaalfstal mannen in gestegen, zwaar bepakkt, de meesten in ruige jekkers gekleed, die op het eerste gezicht hun reisdoel verrieden. Het waren zonder twijfel goudzoekers.

Brand, die voor het brede portier raam naast Henderson had gestaan en het gewoel op het station had gadegeslagen, zei veelbetekenend tot de reus:

— Dat belooft iets voor de toekomst, James, heb je die troep mannen gezien,

waarvan de laatsten juist in de trein stappen?

— Een onguur zootje, meneer Brand, zei de reus. Geloof u dat die allemaal naar dezelfde streek gaan?

— Dat kan niet anders, James, antwoordde Brand. Deze trein gaat naar Saskatchewan en verder naar Edmonton. Tenzij die mannen onderweg uitstappen, wat ik niet geloof, zullen zij dus onze reisgenoten blijven tot die stad, of tot Prince Rupert, omdat Prince Rupert het dichtst bij de streek ligt, waar men zegt, dat goud gevonden moet zijn.

Henderson keek eerst of Raffles hem niet kon horen en zei toen:

— Mijnheer Brand, ik heb dat al gisteren willen zeggen, maar ik voel mij niet helemaal gerust. Hebt gij die kleine kelner met zijn ongunstige tronie wel gezien? Hij was op het station, toen de trein vertrok.

Brand maakte een gebaar van schrik en vroeg:

— Weet je dat zeker, James, waar zag je hem dan?

— Hij kwam even, voor de trein vertrok, en praatte met een grote kerel, die ik maar heel even heb kunnen zien. Ik weet echter zeker, dat die man in de trein is gestapt. Hij droeg een dikke overjas met een bontkraag en had rood haar, dat heb ik duidelijk gezien. Maar ik heb er tegen mylord niets van willen zeggen, omdat ik geloof, dat hij ons beiden overdreven argwanend vindt.

Brand glimlachte slechts even en stond een ogenblik peinzend voor zich uit te staren. Wat de reus hem daar gezegd had, trof hem zeer onaangenaam. De tegenwoordigheid van die kleine zwarte kelner op het perron, juist toen de trein vertrok, scheen hem weinig goeds te voorspellen. Daar school bepaald iets achter.

Hij wendde zich weer tot Henderson met de vraag:

— Geloof je dat ze ons gezien hebben?

— Of ze u gezien hebben? Hij wees in uw richting, dat zag ik duidelijk. Ik stond juist bij de bagage. Ik heb de man maar één enkele keer in het hotel gezien, maar hij mij gelukkig niet.

Brand stond nog een ogenblik met gefronste wenkbrauwen voor zich uit te staren en zei toen snel, daar Raffles van zijn plaats opstond en naderbij kwam:

— Nog geen woord hierover aan mylord, James. Hij zal ons beslist weer uitlachen, maar ik ga nu dadelijk de trein eens zelf grondig onderzoeken en wij beiden zullen een oogje in het zeil houden, nietwaar James.

— Dat belooft ik u, mijnheer Brand. Als ik een man met een overjas met een bontkraag zie, die mij verdacht voorkomt, dan gooi ik hem de trein uit.

Brand wilde lachend protesteren, toen Raffles naast hem stond. Zijn scherpe ogen hadden onmiddellijk gezien, dat zijn trouwe metgezellen zoëven iets besproken hadden, dat zij voor hem geheim wilden houden. Hij glimlachte en even verscheen er een spottende glans in zijn grijze ogen. Hij zei meesmuilend:

— Er wordt hier zeker gekomplotteerd over de samenstelling van het diner?

Brand zocht nog naar zijn woorden, toen Henderson meende een goede inval te hebben gekregen en met zijn breedste grijns merkte hij op:

— Mijnheer Brand en ik spraken over het weer, mylord.

— O ja? Een heel belangrijk onderwerp gaf Raffles spottend toe. Heb je die zwaar bepakte mannen gezien, die in de trein zijn gestapt, Charles?

— Zonder twijfel goudzoekers. Het gerucht schijnt dus waarheid te bevatten. Ik vraag mij af, hoe de toestand te Prince Rupert zal zijn.

— Het zal waarschijnlijk moeilijk zijn, daar goede paarden te vinden. Je hoeft je echter niet ongerust te maken, Charles. Ik heb mijn maatregelen bijtijds genomen en even voor wij vertrokken een telegram verzonden aan Dave Croft.

— Wie is Dave Croft? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een tamelijk bekende paardenhandelaar in Prince Rupert. Hij kent mij natuurlijk niet onder mijn ware naam. Ik heb hem altijd vorstelijk betaald. Bovendien zou de man zich nog wel eens

een paar malen bedenken, voor hij mij een verzoek weigerde. Ik weet een paar kleinigheden uit zijn verleden, die hem de Sherif op zijn dak zou sturen, ingeval ze bekend raakten. Om kort te gaan, Croft zal zeker doen, wat ik hem verzoek. Ik verzocht hem, ditmaal om vier goede paarden, drie voor ons en een voor de bagage. Ik heb ook nog om een wagen verzocht, maar ik betwijfel of Croft wel beschikt over zulk een voorwerp van overbodige luxe.

Brand zei niets, maar keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar het peron, waar nog een paar laatste reizigers kwamen aanlopen, gebukt onder de zwaarte van hun vracht. Zij schenen niet bij elkander te horen, maar ook zij zagen er uit, zoals men zich goudzoekers voorstelt met hoge laarzen aan, broeken van geruit katoen, blauwe boezeroenen en een soort jekker met een kraag van konijnenbont. Zij droegen geweldige in zeildoek gewikkelde pakken, bultig en zwaar en een paar hunner hadden de houwelen zo maar los bij zich.

Zwijgend keken Raffles en Brand nog een ogenblik toe. Hier waren zij nog pas in Winnipeg en wie kon zeggen, hoe het verderop zou zijn, in de meer noordelijke plaatsen.

Zodra de trein was vertrokken, en hij er kans toe zag, ging Brand geheel alleen een kleine onderzoekingsstocht maken. Langzaam doorliep hij de volle trein van voor tot achter.

Hij zag slechts één jas met bontkraag in de trein, die zich echter niet aan het lichaam van een man bevond, maar achteloos neergeworpen op een bank lag. Geduldig wachtte Brand tien minuten, totdat de eigenaar van die jas zou zijn teruggekeerd. Tenslotte kwam die ook aanzetten maar het was geen man, het bleek een vrouw te zijn, een van die ultra moderne meisjes. Het meisje kwam met een brandende sigaret in haar mond binnen, nam niet de minste notitie van Brand, trok de geruite jas aan en ging zitten lezen.

Onvoldaan ging Brand verder. Zou zijn ongerustheid dan volstrekt geen grond hebben? Zou de vriend van de

kelner reeds onderweg zijn uitgestapt? Hij keerde vlug terug, om dit aan Henderson te vragen. De reus gaf hem ten antwoord, dat hij hier juist in het bijzonder op gelet had, maar nergens aan de weinige grote stations, waar de trein stopte, een man met rood haar en een overjas met grote bontkraag had zien uitstappen.

Misschien was dit 's nachts gebeurd en dat moest dan ook wel zo zijn, tenzij hij zich met opzet verscholen hield.

De trein denderde intussen steeds voort over de spoorstaven, met onverminderde snelheid, uren en uren achtereen. De reizigers trokken bij groepjes naar de restauratiewagen, het werd donker, de negerbedienden begonnen de bedden in orde te maken en voor de derde maal begaven de vrijwillige gavanen in die rijdende cel zich ter ruste.

Toen Brand nog eens de ronde deed, vond hij in een der compartimenten het groepje goudzoekers, die op levendige toon met elkander zaten te praten, in wel drie of vier talen en toch elkander goed schenen te begrijpen. Zij hadden genoeg aan de paar woorden Engels die zij kenden en hadden immers een gemeenschappelijk doel.

Brand wist echter zeker, dat juist dit doel, dat zij gemeenschappelijk nastreefden, hen al spoedig als wilde dieren tegenover elkander zou doen staan, met de revolvers en met het brede jachtmes in de vuist. Het goud, dat hen thans tot vrienden maakte, zou dan de oorzaak zijn, die hen uit elkaar dreef, met haat zou bezielen en de zwakke zou doen vallen onder het geweld van de sterke. Nog maar drie weken, een maand wellicht en die sterke kerels zouden zich merendeels door de woestenijen van ijs en sneeuw, als afgejakkerde trekdieren, voortslepen.

Wat verder zaten, zwijgend en eenzaam, de mannen met hun grote pakken, die het laatst in de trein waren gestapt. De man met de jas met de bontkraag en het rode haar ontdekte hij echter nergens. Het was vreemd. Zou Henderson zich vergist hebben? Dat was bijna niet aan te nemen. Hij zelf

had verklaard, zich in de bagagewagen te hebben bevonden. Die stond vlak bij de ingang naar het perron, zodat hij die twee mannen duidelijk had moeten kunnen zien.

Brand sliep die nacht met zijn revolver onder zijn hoofdkussen. Hij sliep tamelijk slecht en was de volgende ochtend uit zijn humeur, omdat hij zelf begreep, dat die onrust ongemotiveerd leek en door niets gerechtvaardigd scheen te worden.

Reeds vroeg passeerde men Saskatchewan. Daar stapten vrij veel reizigers uit, maar geen goudzoekers. Wel kwamen er een stuk of dertig mannen in de trein, met diezelfde zenuwachtige uitdrukking van onrust en haast op het gelaat. Grote en sterke kerels, die het lang zouden kunnen uithouden, maar ook kleine en tengere, die nu reeds dreigden te bezwijken onder 't gewicht van hun zware bagage. Sommigen waren uitstekend uitgerust, met waterdichte tenten, voortreffelijke wapens en dikke, warme kleren. Anderen weer zagen er haveloos en armoedig uit en hadden niets dan een klein valiesje van katoen bij zich. Het zou bijna om te lachen geweest zijn, als men niet geweten had, in welke afschuwelijke drama's die ongelukkigen zouden worden gewikkeld.

Brand, die hen zag instappen, zag als in een visioen de lange verschrikkelijke onmetelijke weg naar het noorden en naar het goud. Langs dat pad zwarte, vormeloze, stille gedaanten, dingen die eenmaal mensen waren geweest, en nu alleen nog maar donkere hoopjes kleren waren en wat verstijfd vlees, dat bij de eerste sneeuwjacht ook zou verdwijnen. Niets zou er nog over blijven van wat eens levende wezens waren geweest, bezield met een zelfde verlangen naar rijkdom.

Laat in de avond van dezelfde dag werd Edmonton bereikt en hier speelde zich hetzelfde tafereel af. Twintig jagers en zakenlieden verlieten de trein en veertig sombere of wel luidruchtig tierende, half beschonken kerels, stapten binnen. Allen droegen het kenmerk van hun aanstaand beroep in de vorm

van een groot pak op de rug.

Gedurende de laatste nacht gebeurde er iets, dat Brand veel te denken gaf, dat hij toch niet geheel en al ongelijk had gehad, toen hij de toekomst donker inszag. Hij lag klaar wakker in het slaapcompartiment, dat hij met Raffles en Henderson deelde, zodat het vierde bed leeg was, toen een gerucht zijn oor trof, slechts nu en dan overstemd door het geraas van de wielen. Het klonk als het geluid van krassend metaal en kwam van de smalle mahoniehouten deur. Hij was onmiddellijk op de been, liet zich uit zijn krib glijden en riep met een stentorstem:

— Wie is daar?

Hij begreep direct, dat hij dat niet had moeten doen, maar dat inzicht kwam te laat, want toen hij de deur openrukte, na de koperen grendel te hebben teruggeschoven, zag hij aan het eind van de brede middengang een viertal mannen hard weglopen en het volgende ogenblik achter een deur verdwijnen.

Hij dacht er zelfs niet aan, hen na te gaan. Hij begreep dat zij onmiddellijk hun eigen slaappleats zouden opzoeken en dat het dan onmogelijk was, onder die meer dan driehonderd reizigers de daders aan te wijzen, die er wel voor zouden hebben gezorgd, alle compromitterende voorwerpen zoals boren en beitels zo gauw mogelijk uit een venster te gooien.

Toen hij de deur weer gesloten had, zag hij dat Raffles het licht had opgedraaid en zich in zijn bed had opgericht.

— Mag ik weten wat dit nachtelijk optreden beduidt? vroeg hij, op Brand neerziende.

— Als ik je heb wakker gemaakt, dan spijt me dat, zei Brand, maar wat jij mijn optreden noemt, had zijn goede grond. Mag ik je er even op wijzen, dat er aan de knop van deze grendel een dunne staaldraad is bevestigd, dat door een klein gaatje van de deur naar buiten in de gang steekt.

— Wel, ik heb die truc ook menigmaal toegepast, zei Raffles bedaard, maar toch liet hij zich op zijn beurt omhoog glijden, liep met de handen in de

zij gesteund op de deur toe, en bekeek aandachtig de knop van de grendel.

Inderdaad was er een lus van fijn staaldraad omheen geslagen, dat door een fijn gaatje in 't deurhout verdween.

Het krassend geluid moest een andere oorzaak hebben gehad, begreep Brand dadelijk. Dat kon niet anders, want hij zelf had de deur, behalve met de grendel ook nog met een sleutel afgesloten. Hij bukte zich en bekeek het slot.

Het was duidelijk te zien dat men getracht had, van buiten af de slotplaat los te schroeven. Waarschijnlijk hadden de bandieten erop gerekend, dat het geluid hiervan wel geheel overstemd zou worden door het gedender van de voortjagende trein. Brand ontdekte echter nog meer.

Heel laag aan de deur was, met een gewone boor een gat ter grootte van een cent geboord, en op de vloermat erbij lag een stukje van een gummislang, zoals men wel gebruikt aan gastoestellen of waterkranen.

Raffles en Brand waren te ervaren, om niet dadelijk te begrijpen, wat die vondst betekende. De drie of vier mannen, die Brand nog even gezien had, hadden willen binnendringen en waren natuurlijk voornemens geweest, een of ander bedwelmend gas in de tamelijk kleine wagon te laten stromen. Zij waren echter zo dom geweest de volgorde hunner werkzaamheden om te draaien. Wanneer zij begonnen waren met het inlaten van het gas en pas de deur hadden geforceerd, nadat dit zijn werking gedaan had, dan zou dit incident waar-

schijnlijk een heel ander verloop hebben gehad. In hun vlucht hadden zij nog het gasreservoir kunnen meenemen, dat nu waarschijnlijk ergens, een twintigtal mijlen terug, langs de rails lag, maar het verraderlijke rubber slangetje was achtergebleven.

Brand had het opgeraapt en zwaaide er nu zwijgend mee heen en weer voor de ogen van Raffles, die glimlachend zei:

— Je zwijgt, Charles, maar je gebaar is welsprekend genoeg; je bedoelt er mee te zeggen, dat je gelijk had en dat je argwaan gegrond was. In zekere zin geef ik dat toe. Natuurlijk is er hier zoëven een aanslag op ons en ons geld gepleegd. Of dit echter in verband staat met de tronie van jouw kelner, moet nog bewezen worden.

— Laat dit mijnentwege niet bewezen worden. Mijn inziens doet 't er weinig toe, of men door de kat, of door de kater gebeten wordt. Maar ik meen zo goed als zeker te weten, dat die kelner hier achter zit. Luister.

In enkele woorden deelde Brand aan Raffles mede, wat Henderson op de ochtend van het vertrek te New York gezien had.

Raffles luisterde zwijgend toe, maakte daarna de staaldraad van de grendel los, schoof deze weer terug, draaide de sleutel in het slot om, was met één sprong weer in zijn krib en zei toen pas, de dekens over zich heen trekkend:

— Ik zal het in mijn oor knopen, Charles.

HOOFDSTUK III.

DE EERSTE SCHERMUTSELINGEN

Raffles scheen zich van het voorval van die nacht intussen al heel weinig aan te trekken, want hij sliep aan een stuk door, tot bijna acht uur in de ochtend.

Brand was echter allesbehalve gerust en schrok telkens wakker uit zijn slaap, menende, opnieuw een verdacht geluid aan de deur te horen.

Wat Henderson betreft, de reus had van het hele intermezzo niets bemerkt, was kalm blijven doorslapen, het kleine compartiment met zijn welluidend gesnurk vullend.

Nadat Brand was opgestaan en zich gewassen had in het kleine, daarvoor bestemde hokje, ging hij dadelijk opnieuw op onderzoek uit. Maar alweer was er in de gehele trein niets te ontdekken van een roodharig man, die een geruite overjas met bontkraag droeg.

De trein was hoogstens nog maar een paar uren sporens van Prince Rupert verwijderd, toen het plotseling met een schok tot hem doordrong: Dat rode haar kon wel eens geverfd geweest zijn, de geruite overjas kon wel eens uit de trein zijn gegoooid of van de bontkraag zijn ontdaan. Als dit werkelijk zo was, dan werd de toestand er zeker niet beter op, want dan had men hier werkelijk te doen met een zeer sluw heerschapp, die boven de gewone bandieten stond en zelfs tot vermommingen zijn toevlucht nam.

Men naderde nu het eindpunt. Het was hier al vinnig koud, maar er was nog altijd geen sneeuw gevallen op deze breedtegraad. De velden echter waren

kaal en een stormwind, uit zee komende, scheen de trein te willen tegenhouden en deed de ontbladerde bomen ombuigen.

In de trein was een grote drukte ontstaan, de reizigers hadden hun bagage gepakt. De goudzoekers, thans zeker wel een tweehonderd in getal, drongen onder luid gevloek en geschreeuw reeds naar de portieren, om het eerste het perron te bereiken.

Ook Raffles en zijn vrienden hadden zich gereed gemaakt om de trein te verlaten. Zij hadden slechts weinig handbagage bij zich en hielden hun valiezen stevig vast, want de mannen die hen nu in de brede gangen omringden zagen er voor het merendeel niet zeer vertrouwenwekkend uit.

Ook nu zocht Brand te vergeefs naar een roodharig man. Hij wist Henderson even ter zijde te nemen, een minuut of vijf voor het station en vroeg zacht:

— Ben je er zeker van, James, dat die vent op het station in New York rood haar had?

— Absoluut, Mijnheer Brand. Hij was groot en krachtig gebouwd.

— Veronderstel eens, dat hij zijn haar geverfd heeft, zou je dan zijn gelaats-trekken herkennen onder die kerels daarginds, die elkander daar al staan te verdringen alsof zij om een claim vechten?

De reus keek in de aangeduide richting, maar maakte al spoedig een moedeloos gebaar en antwoordde:

— Ik geloof niet dat hij daarbij is, mijnheer Brand. De meesten van die

mannen zijn onderweg in de trein gestapt. De roodharige man, die ik bedoel, had helemaal geen bagage bij zich en deze kerels hebben allemaal grote pakken bij zich.

Op dat ogenblik knarsten de remmen, de trein verminderde vaart en reed eindelijk met een oorverdovend gesis van afgeblazen stoom onder de smalle kap van het kleine station.

Nog voor de trein geheel stil stond werden de portieren opengegooid, en een stroom mensen stortte zich naar buiten, waaronder zich maar heel weinig vrouwen bevonden, hoogstens een stuk of vijftien, die voor het grootste gedeelte schenen te behoren bij de gouddelvers.

Er was echter ook een afzonderlijk klein groepje van nog jonge vrouwen, die wat terzijde stonden en die op iemand schenen te wachten, want zij keken telkens naar de uitgang. Zij zagen er ongerust en een beetje angstig uit. Allen droegen een of ander muziekinstrument onder de arm, deze een viool in een kist, die weer een fluit in een foudraal.

Waarschijnlijk behoorden zij tot een van die kleine damesorkestjes, die per telegram waren opgeroepen door een barkeper, die de fortuin reeds meende te zien wenken, nu de trek naar het noorden plotseling zo groot was geworden.

Het gedrang was zo geweldig, dat de doorgangen letterlijk verstopt geraakten en daarom zei Raffles rustig:

— Laten wij maar kalm wachten tot de stroom wat geluwd is. Dave Croft is gewaarschuwd en houdt zijn paarden voor ons gereed.

Zij stonden voor een der portieramen te kijken naar het woeste tafereel, dat zich daar op het smalle perron voor hen afspeelde, toen Henderson plotseling een kreet slaakte, naar buiten wees en opgewonden riep:

— Daar staat de vent. Hij heeft wel degelijk rood haar en een geruite jas met bontkraag aan.

— Dan heeft hij zich dus de hele reis verborgen weten te houden, misschien wel geholpen door een van de conduc-

teurs of de neger-boys, riep Brand uit, die weinig minder opgewonden was.

— Wil ik hem nagaan, mylord? zei Henderson.

— Niets daarvan, James, antwoordde Raffles kalm. Als niet alle schijn bedriegt, dan zullen zelfs hier moeilijk paarden te krijgen zijn. Daar wij ze wel hebben, zal er reeds morgen een afstand van zeker honderd mijlen tussen ons en jullie zondebok zijn. Waarom ons dus reeds nu vijanden op de hals gehaald, terwijl wij toch voor ons genoeg op jacht zouden gaan?

— Maar hij zal ons ontglippen, mylord, bromde de reus. Hij is al bij de uitgang.

— Laat hem gaan, James, zei Raffles glimlachend. Hij is al genoeg gestraft, daar zijn aanslag op onze portefeuilles is mislukt. Laat hem gaan, hij zal ons zeker niet meer tot last zijn.

Het volgende ogenblik zou het ook reeds onmogelijk geweest zijn, de man in te halen, want hij was al door de controle en verdween snel.

Brand meende nog te zien, dat hij met een andere man sprak, die naast hem liep, en die een pak in zeildoek gewikkeld aan een zware riem over zijn schouder droeg. In de trein had hij dus zeker kennis gemaakt met andere lieden van verdacht allooi, die zich misschien ook naar het noorden begaven, maar zeker niet met het voornemen, naar goud te zoeken, doch de meer gemakkelijke weg te kiezen, de mannen die het goud na talloze ontberingen gevonden hadden, de vruchten van hun gezwoeg te ontstelen.

Het duurde nog wel een minuut of tien voor de drie reizigers op hun beurt de trein konden verlaten en nog was er enige oponthoud, omdat Raffles voor zijn omvangrijke bagage moest zorgen die nog uit de goederenwagen geladen moest worden.

Prince Rupert is maar een kleine plaats; in ieder geval niet groot genoeg om er een stelletje stationkruiers op na te houden. Men verwacht daar dat iedereen wel voor zichzelf zal zorgen. Raffles had ook niet anders verwacht, en zelfs voorzien dat de weinige kruiers

die het station rijk was, hun uniformpet in een hoek hadden gesmeten, en op goed geluk met de grote trek naar het noorden waren meegetrokken.

Hij gaf dus de bagage voorlopig in depot, en verliet toen het station, een wel wat wijdse naam voor wat niet veel meer was dan een verveloze houten barak.

Raffles kende hier de weg; hij behoefde dus geen inlichtingen te vragen en richtte zijn schreden dadelijk naar het huis van Croft, die hem wel met ongeduld zou wachten.

De paardenhandelaar woonde in een tamelijk groot blokhuis, staande op een erf, dat door een lage, houten palissade was omgeven. Het zag er smerig uit, maar het beantwoordde volkomen aan het doel, want het was ruim en men kon er zeker met gemak een aantal paarden voorleiden.

Voor het ogenblik echter was er geen enkel paard te zien, zover het oog reikte. Daarentegen stond voor en op het lage terras voor het blokhuis een druk gesticulerende troep mannen, die het hadden tegen een boom van een kerel, die kalm zijn pijp stond te roken, met de rug leunend tegen een der houten palen, die het afdak schraagden.

— Daar staat Dave al, zei Raffles naar de man wijzend. Hij schijnt moeilijkheden te hebben met die lui.

— En daar staat die vent met zijn rood haar en die zal ik in moeilijkheden brengen! riep Henderson nijdig. Hij wees naar een grote man in een geruite jas, die boven aan de trap stond en op dit ogenblik met veel gezwaai van zijn armen het woord scheen te voeren tegen de onverstoorbare paardenhandelaar.

— Je zult niets van dat alles doen, James, maar rustig de gebeurtenissen afwachten, zei Raffles ernstig.

— Maar die kerel zal trachten Croft onze paarden afhandig te maken, mylord, sputterde Henderson tegen.

— Dat zal hem niet lukken, denk ik. In ieder geval zal ik nog een woordje hebben mee te spreken.

Het drietal ging door de houten palissade en liep op het groepje van tien of twaalf mannen toe, zonder uitzonde-

ring goudzoekers, ieder met heel wat bagage bij zich, die hun nadering niet gewaar werden want zij stonden allen met de rug naar hen toegekeerd.

Dave Croft echter had Raffles onmiddellijk herkend, naar het scheen, en gaf hem een knipoogje, zonder echter van houding te veranderen. Zij waren spoedig zo dichtbij, dat zij de roodharige man duidelijk konden horen roepen:

— Jij hebt geen recht om paarden te reserveren; wie het eerst komt, het eerst maalt. Dat is hier de enige wet, in deze omstandigheden. En ik zou je aanraden, mij bliksemgauw twee van je paarden af te staan, of het zou je kunnen berouwen.

— En ik zou je aanraden, zei Croft doodkalm, bliksemsnel van mijn stoep af te gaan of ik zal je er af trappen. Dave Croft heeft nog nooit zijn woord gebroken en dat kun je heus niet van iedere paardenhandelaar zeggen. Ik zeg je nog eens, dat ik er nog vier heb, welke zijn besproken. En voor het overige kun je voor mijn part naar de maan lopen.

Dit laatste was misschien goed bedoeld en werd op gekscherende toon gezegd, maar de roodharige man scheen er door tot een halve razernij te worden opgezweept, want hij greep Dave met de rechterhand in de borst en beet hem woedend toe:

— En voor de laatste maal. Ik wil een goede prijs voor twee van die paarden geven. Hier geldt het recht van de sterkste.

— Blijf met je handen van mijn pas gewassen overhemd af, kerel, of het loopt niet goed met je af, zei Dave kalm. Het is hier wel geen New York, maar wij hebben hier goede politie. Ik weet niet wie jij bent en ik wil het ook niet weten, maar één ding weet ik heel zeker, en dat is dat jij mijn paarden niet krijgt. Als jij goud wilt zoeken moet je het maar op je voeten doen, ze zijn in elk geval groot genoeg. Ik heb mijn paarden aan iemand anders beloofd en die komt daar juist aanwandelen. Wil hij de paarden aan jou afstaan, mij is het goed, maar hij heeft ze besteld en hem komen ze toe.

Aller ogen richtten zich onwillekeurig naar de drie mannen, die nu vlak bij het groepje stonden.

De man met het rode haar had Croft losgelaten en keek Raffles met een boosaardige blik aan. Toen baande hij zich een weg door de mannen, die hem omringden en zei onbeschaamd:

— Dus jij bent de man die paarden bespreekt en het eerlijke mensen onmogelijk maakt hun reis voort te zetten?

— En jij bent zeker de eerlijke man, die geprobeerd heeft, vannacht in mijn slaapwagen te breken? vroeg Raffles met een beminnelijke glimlach.

De roodharige man liet een schamper lachje horen ofschoon hij even van kleur verschoot en zei brutaal:

— Ik weet niet waar je het over hebt, maar ik weet drommels goed waarover ik zelf praat. Ik praat over paarden. De gewoonte geldt hier in het noorden, dat de paarden worden afgegeven naar volgorde. Ik was hier het eerst bij Dave Croft.

— Neen, ik was er eerder met een telegram, zei Raffles bedaard.

— Een telegram heeft misschien waarde in New York, maar hier niet. Hier geldt een ander recht en ik waarschuw je mij niet te dwingen om dat toe te passen.

Henderson had zich op dit ogenblik met grote moeite weten in te houden maar nu werd het hem te machtig. Hij kwam dreigend een stap op de man toe, greep hem in de borst en vroeg, zich tot kalmte dwingend:

— Mag ik misschien weten hoe jij heet, vriendje?

— Dat mag iedereen weten. Ik ben Buster Key. Laat me los.

— Buster Key, ik zal je loslaten als ik het verkies, zei Henderson grimmig. Jij moet een toontje lager zingen. Die paarden zijn van mijn meester en als je er ook maar een vinger naar uitsteekt...

Hij voleindigde de uitroep niet, want hij had onder het spreken naar Raffles gekeken en de blik uit de staalharde ogen deed hem onmiddellijk de man loslaten en zwijgen.

Raffles nam nu het woord en zei zeer kalm:

— Buster Key ik kan werkelijk geen tijd verliezen met over deze zaak te praten. Ik ken Dave Croft allang. Ik ben herhaaldelijk zijn klant geweest. Als ik hier in de buurt ging jagen dan kocht ik bij hem altijd mijn paarden. Ik ga nu hetzelfde doen en daarom bestelde ik mijn paarden vooruit. Dat is volkomen eerlijk. Tracht je elders te voorzien en laat het nu uit zijn.

Buster Key had toegelust met een vals licht in zijn groengrijze ogen en met half gebukt hoofd, terwijl hij Raffles van onder zijn ruige wenkbrauwen aankeek.

— Nu dan moet je het zelf weten, zei hij schor.

Hij hief zijn zware rechtervuist op, maar bij dat gebaar bleef het ook.

Lang vóórdat de briesende Henderson hem had kunnen afstraffen, of zelfs maar een beweging had kunnen maken, was de linkervuist van Raffles met de snelheid van de gedachte terecht gekomen op de kin van de ander met zoveel juistheid en kracht, dat Buster Key met zijn volle lengte tegen de harde grond smakte. Dat besliste de zaak voor het ogenblik. De gouddelvers schenen in te zien, dat de zaak voor Buster Key en voor henzelf verloren was. De meesten van die mannen waren nog nieuwelingen en hadden misschien wel een revolver in hun zak maar wisten ternauwernood hoe men met zo'n wapen moet omgaan.

Zij die het wel wisten en die een wat harder leerschool hadden doorlopen, begrepen, dat Prince Rupert weliswaar een grote stad is, maar toch altijd nog groot genoeg om er een commissaris van politie en een kleine afdeling politie op na te houden. Tenslotte scheen die vreemdeling, wie hij dan ook mocht zijn, heel gauw klaar te zijn met zijn vuist en een volleerd bokser te zijn.

Mopperend weken zij dus achteruit en bijna allen verlieten het erf, zonder nog maar een blik te wijden aan hun neergeslagen woordvoerder, die hun nu toch niet meer van nut kon zijn. De zucht naar goud maakt zelfzuchtig, en wreed, en nu hier hun kans verkeken was, wisten zij niets beters te doen dan

snel heen te gaan en elkander te verdringen in hun haast elders de onmisbare paarden te vinden.

Twee mannen bleven echter staan en keken met dreigende blik naar het drietal, zonder echter een vinger uit te steken om Buster Key, die toch hun vriend was, overeind te helpen.

De man kwam trouwens uit zichzelf weer bij, ging verwezen overeind zitten, kreeg Raffles in het oog en stamelde met een blik vol haat:

— Wacht je tijd af. Dat zal je bezuren.

Raffles haalde slechts even de schouders op en zei:

— Ik ben niet bang voor je, Buster Key.

Daarna bemoeide hij zich niet meer met de man en wendde zich tot Croft, die doodkalm tegen de paal was blijven leunen, zonder zelfs een ogenblik zijn pijp uit de mond te nemen en vroeg alleen maar:

— De paarden, Croft?

— Ik heb de vier beste voor u apart gehouden, mijnheer, zei Croft en hij stak zijn brede eeltige hand uit. Beste paarden, die u een heel eind zullen brengen.

— Houd ze dan maar gereed, want ik denk dat we vandaag verder gaan.

— Zij zijn reeds gezadeld en getoomd, mijnheer. Mijntwege kunt u ze over vijf minuten meenemen.

Op dat ogenblik en juist toen Buster Key wegstropelde, door zijn twee kameraden vergezeld, kwamen dezelfde vier meisjes, die reeds voor het station gezien waren, aarzelend en onzeker op het huis toelopen. Een hunner, een brunette, overwon haar schroom, trad op Croft toe en vroeg zacht:

— Kunt u ons soms aan een rijtuig, paarden en een gids helpen?

Dave Croft was zo verbaasd, dat hij zijn pijp uit zijn mond nam, wat hem maar heel zelden gebeurde, monsterde het viertal eens en zei toen met een medelijdende grijns:

— Ik heb nog een rijtuig, jongedame, maar dat zou je zelf moeten trekken, want wat paarden betreft ben ik uitverkocht. Wat ik zeggen wil, jullie zijn toch

niet van plan in je dooie eentje naar het noorden te gaan?

— Dat zullen we wel moeten, mijnheer, antwoordde het meisje. Iemand zou ons komen afhalen, maar die is niet komen opdagen en wij worden verwacht.

— Mag ik weten waar je dan wel verwacht wordt? vroeg Croft nieuwsgierig.

— In Cudahy, mijnheer.

De paardenhandelaar liet een uitroep van verbazing en ongeloof horen en herhaalde langzaam:

— In Cudahy? En waar moet je daar zijn, als ik vragen mag?

— In het hotel van Lewis Barrington, mijnheer. Daar zijn we besteld om muziek te maken. Er is ons een heel goed loon beloofd en dus...

Zij zweeg bij het zien van de eigenaardige uitdrukking die er op het gebruide gelaat van de paardenhandelaar was verschenen.

Dave Croft krabde zich eens achter het oor en herhaalde afgemeten:

— Bij Lewis Barrington? Welwel. En zo maar met je vieren? Zeg weten jullie wel hoever Cudahy hier vandaan is?

— Men had ons gezegd, zowat een week met een wagen en goede paarden, antwoordde het meisje.

— Jawel, in de zomer en als je paarden op de wisselplaatsen kunt krijgen, maar verderop en nu ze weer goud gevonden hebben is een paard al net zo zeldzaam als een politieagent en de hemel weet dat er wel meer van mochten zijn in deze streek. Het krioelt hier van ontuig, jongedame. Neem de raad aan van een man die weet wat er hier te koop is en kuier maar weer kalm naar het station terug. Er gaat vanavond nog een trein naar New York of waar je anders met je muziekinstrumenten vandaan komt.

Raffles zag dat het meisje moeite had haar tranen en het trillen van haar lippen te bedwingen en zei:

— Je zei zoëven, dat je een wagen over hebt, Croft? Die koop ik van je, wij gaan ook naar Cudahy en ik hoop dat deze jonge dames het geleide van drie gentlemen tot aan die stad zullen willen aanvaarden.

HOOFDSTUK IV.

DE GROTE TREK VANGT AAN

Toen het meisje, dat het woord had gevoerd, deze woorden hoorde, keek ze eerst met grote ogen naar Raffles, scheen een ogenblik in beraad te staan, raadpleegde met een schuwe blik haar metgezellin en zei toen:

— Dat is heel vriendelijk van u, mijnheer, maar... ik geloof toch niet dat ik dat aanbod mag aannemen.

— Ik erken, dat het misschien wat zonderling klinkt, zei Raffles glimlachend. Gij kent ons niet, en zoudt op zijn minst een week voortdurend in ons gezelschap moeten zijn.

— O, dat is het niet, ik geloof dat gij echte heren zijt, zei het meisje blozend, maar toch, wij geloven...

— Ik zou mijn voorstel maar aannemen, als gij werkelijk in Cudahy wilt komen, hernam Raffles ernstig. De omstandigheden zijn hier nu eenmaal anders dan in meer beschaafde streken en gij zult al gauw inzien, hoe nodig het is, daar rekening mee te houden. Hebt gij althans een tent?

Het meisje stamelde een ontkenning. Het bleek, dat zij stellig gerekend hadden op de komst van een afgezant van Lewis Barrington. Misschien was die man wel bezweken voor de verleiding en had hij halverwege rechtsomkeer gemaakt met zijn twee paarden en zijn rijtuig.

Toen zij dit tot Raffles zei, schudde hij ernstig het hoofd:

— Wie weet zijn hem zijn paarden

en zijn rijtuig wel ontstolen, kind. De jacht naar het goud maakt de mensen al heel gauw tot dieven en misdadigers, maar wat dan ook de reden mag zijn van zijn wegblijven, hij is er niet en er moet toch raad worden geschapt. Staat gij er beslist op naar Cudahy te gaan?

— Dat moeten wij wel om verschillende redenen, mijnheer. In de eerste plaats hebben wij geen geld meer, niet eens genoeg om terug te keren, in de tweede plaats hebben wij een contract gesloten, en in de derde, de voornaamste plaats, zouden mijn zuster Irma en ik daar onze vader aantreffen, die wij in geen vier jaren meer gezien hebben. Hij is ziek en verlangt erg naar ons.

— Mij dunkt dat dit laatste alles beslist, zei Raffles. Sta mij toe, dat ik mij en mijn vrienden aan u voorstel. Ik ben Lord Hunter, dit is mijn vriend Charles Brand, dit is onze trouwe bediende, James Henderson.

— Ik heet Suzan Macpherson en dat is mijn zuster Irma, dat is Dolly Irvig en dat Constance Tower. Wij vormen al een jaar lang een orkestje en spelen in dancings. Maar in de laatste tijd ging het niet erg goed. Toen schreef vader ons, die toen nog in een plaatsje woonde, zowat veertig mijlen noordelijker dan Cudahy. En toen wij vandaar een aanbod kregen door bemiddeling van een impresario in Winnipeg, toen hebben wij dat maar dadelijk aangenomen. Het is ellendig, dat die man er nu

niet is.

— Wie weet welke ernstige redenen hem ervan teruggehouden hebben, miss. Denk nog eens over ons aanbod na. Wij zullen een tweede grote tent voor u kopen, ik moet nog een hond hebben, een waakhond bedoel ik, en dan gaan wij onmiddellijk op weg. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik vier meisjes van uw leeftijd geheel alleen liet vertrekken, zelfs in normale tijden en zeker nu niet nu het hier krioelt van het ergste gespuis. Bedenk toch welke gevaren u onderweg kunnen bedreigen. Vergeet ook niet dat de hemel nu nog helder is, maar dat het reeds vinnig koud is en dat het dus ieder ogenblik kan gaan sneeuwen. Neem dus spoedig een besluit.

Suzan gaf haar metgezellinnen een wenk, en de vier meisjes, nog altijd met teleurgestelde gezichten, gingen een weinig ter zijde en begonnen op fluisterende toon met elkander te praten. Het was duidelijk te zien, dat zij het niet met elkander eens waren.

Raffles keek een ogenblikje glimlachend en tegelijk hoofdschuddend naar het groepje en zei toen op zachte toon tegen Brand:

— Ik geloof dat de aanvoester in staat zou zijn geweest, helemaal alleen die zware tocht te ondernemen, alleen maar om haar verplichtingen na te komen.

Het was duidelijk dat Suzan Macpherson moeite deed, om de anderen tot iets over te halen, tot de twee mannen haar de schouders zagen ophalen en zich ongeduldig afwenden. Haastig kwam zij toelopen en begon dadelijk:

— Mylord, mijn zuster Irma en ik nemen uw aanbod gaarne aan. De anderen zijn bange hazen en durven niet. Zij bekommeren zich niet om hun contract en gaan zo spoedig mogelijk terug.

— Misschien hebben ze wel gelijk, miss Suzan, zei Raffles, want de gevaren, die u zelfs nu nog niet bedreigen, zijn lang niet denkbeeldig, maar gij moet hen verontschuldigen; bedenk dat zij geen oude vader hebben, die hen ginds wacht.

— Ik veroordeel hen ook niet, my-

lord, zei Suzan op zachte toon en ik wil hen ook niet dwingen. Ik vertrouw u en ik geloof dat ik nog wel wat meneskennis heb.

— Wij zullen ons best doen, om u veilig over te brengen, zei Raffles eenvoudig. Ik betreur het nu meer dan ooit, dat die ongelukkige twist zoëven is ontstaan; het is niet goed om hier vijanden te hebben. Die kerel in zijn geruite jas, schijnt hier al gauw vrienden te hebben gemaakt.

— Ik ben volstrekt niet bang, als gij bij ons zijt, zei Suzan oprecht. Gij schijnt mij sterk toe en gij hebt goede paarden. En daarenboven komt het mij voor dat gij goed bekend zijt in deze streken?

— O ja, wat dat aangaat kunt gij gerust zijn, antwoordde Raffles. Verdwalen zullen wij zeker niet, maar nu moet gij ons verontschuldigen, want er valt voor ons nog heel wat te doen. Ik moet de wagen inspecteren, misschien wel toom en tuig kopen en verder een tent. Waarschijnlijk zullen wij niet altijd in logementen kunnen overnachten. Waar dat wel mogelijk is, zullen wij dit niet nalaten. Apropos, kunt gij een vuurwapen hanteren?

— In mijn studententijd ben ik lid geweest van de schietclub en ik heb enkele prijzen gewonnen.

— Een kamerbuks is wel geen repe-teergeweer, maar dan zult gij het toch spoedig leren.

— O, maar wij gebruikten geen kamerbuksen, protesteerde Suzan levendig, wij hadden echte legergeweren in bruikleen.

— Zo... zo, dat klinkt al heel wat beter, meende Raffles. Dan zullen wij misschien nog een goede hulp aan u hebben. Gij zegt, dat gij gestudeerd hebt, waarin, als ik u vragen mag?

— Medicijnen. Ik kon mijn studie helaas niet beëindigen. Omstandigheden...

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij een terrein betreden had, waarop het meisje hem niet gaarne zou volgen. Hij drong dan ook niet aan, maar zei:

— Wilt gij in het huis van Croft even wachten. Ik beloof u dat wij binnen

een half uur reisvaardig zijn.

Croft en zijn vrouw waren dadelijk bereid, de twee meisjes binnen te laten en een plaatsje te gunnen bij de brandende, reusachtige kachel. De vriendinnen namen afscheid van elkander, en de kleine Irma had blijkbaar moeite, haar tranen te weerhouden, toen zij haar collega's, die zolang met haar hadden samengewerkt, haar nu zo plotseling gingen verlaten.

Maar de vrees had Dolly en Constance aangegrepen en zij zouden misschien zelfs niet gegaan zijn, ook al was nu de afgezant van Barrington verschenen. Dadelijk na het afscheid, gingen zij naar het station.

Raffles had veel moeite in de algemene bazar nog een tent te vinden, eigenlijk voor slechts een persoon bestemd en waarin de twee zusters zouden moeten overnachten. Hij moest er het vierdubbele van de waarde voor betalen, ofschoon de tent verre van nieuw was. Hij had echter geen keus en daarom liet hij Henderson de tent op zijn schouder laden en naar het huis van de paardenhandelaar brengen. Dank zijn ijverig zoeken, vond hij ook nog een kistje patronen en toen keerde hij terug. Hij trof het kleine gezelschap bij de kachel aan, behalve Henderson, die een oogje hield op de paarden.

De twee zusters schenen veel opgewekter te zijn, maar die stemming zakte toch wel wat toen Raffles vroeg naar hun bagage. Want het bleek dat zij niets anders bij zich hadden, dan een costuum voor de avond, als zij moesten optreden, verder wat ondergoed, doch in het geheel geen pelsmantels, of iets, wat er ook maar op leek.

Suzan zei, een beetje verlegen:

— Wij hoopten, dat wij dat daar hadden kunnen kopen. Die dingen zijn duur en wij moesten eerst geld verdienen.

— Maar morgen kan het gaan sneeuwen, zei Raffles. Gij kunt onmogelijk in dit dunne goed reizen, en gij zult mij moeten toestaan, wat warme kleren voor u te kopen. Neen, spreek mij niet tegen, gij kunt mij dat immers later terug betalen.

Ondanks de protesten van de meisjes

nam hij Brand ter zijde, sprak even op zachte toon met hem en zond hem weg.

Toen vatte hij Croft onder de arm, bracht hem naar de verste hoek van het grote vertrek en vroeg zacht:

— Wat betekende die zonderlinge klank in je stem, Croft, toen je op de erf van Barrington sprak?

Croft wierp een zijdelingse blik op de druk babbelende meisjes, krabde zich eens achter het oor en antwoordde:

— Barrington staat niet zo heel goed bekend. Ik ben zelf geen heilig boontje, maar wat ik van hem heb horen vertellen, klinkt allesbehalve gunstig. Ik heb mij niet met uw zaken te bemoeien, maar als u het kunt doen, dan zou ik zo lang mogelijk het oog op die kinderen houden. Het heet dat Barrington een logement heeft, maar er wordt ook gedanst, gedobbeld en ik ben bang dat er nog heel wat andere dingen gebeuren.

Onder het luisteren had Raffles voor zich gekeken, maar nu wendde hij de blik naar die jonge vrolijke meisjes, die de ernst en het gevaar van hun reis niet schenen in te zien en zei:

— Dat beloof ik je, Croft. Als het van mij af hing, dan zou ik ze trachten over te halen niet te gaan, maar het zou tot niets dienen, want daarginds wacht hun een oude vader, naar wie zij innig verlangen.

— Nu, dan zijn ze al geborgen, meende Croft grinnikend. Ga nu en dan maar eens kijken bij Barrington, dat zal wel voldoende zijn.

Er verstreek nog een kwartier en toen kwam Brand terug, beladen met een tweetal nog vrij goede pelsjassen, gevoerd met schapenbont en verder met twee kaplaarzen, die eveneens warm gevoerd waren. Hij liet alles op de grond vallen en zei lachend:

— Ik heb dit moois op de gis gekocht, dames. Mochten de laarzen te groot zijn, wat ik vrezen moet, dan trekt ge eenvoudig een paar warme kousen meer aan. Het is in ieder geval beter, dan die mooie lage schoentjes.

— Wij zien nu ook wel in, mijnheer, dat wij dom hebben gedaan en dat onze kleren helemaal ongeschikt zijn, beken-

de Suzan met een lachje. Het is erg vriendelijk van u. Wat kost het wel?

— Belachelijk goedkoop. De pelzen twee dollar, en de laarzen drie, zei nu Brand met een stalen gezicht, want hij had voor die oude kleren tezamen niet minder dan veertig dollar moeten betalen.

De pelzen en de laarzen werden aangetrokken en bleken gelukkig tamelijk goed te passen. Er viel nu verder niets meer te doen, dan het paard voor de wagen te spannen, de bagage van het station te halen en te vertrekken.

Croft bleek zijn best te hebben gedaan. De paarden waren sterk, jong en volkomen uitgerust en gezond en de wagen was nog goed bruikbaar. Het was een van de ouderwetse huifkarren op vier wielen met brede velgen, zoals men ze ook in Afrika nog wel aantreft. Aan vier kettingen hing onder de wagen een tamelijk diepe bak, bestemd voor de grote bagage. Onder de huif konden vier personen gemakkelijk een plaats vinden. Het voertuig was slechts ingericht voor één paard, maar door een disselboom te gebruiken, kon men er ook twee voorspannen.

Natuurlijk had Raffles nog enige tijd van een auto gebruik kunnen maken, want er bestaat nog een gebaande weg, die noordwaarts loopt en die hem zelfs tot White Horse had kunnen brengen, maar dan moest het mooi weer blijven. Bij de eerste de beste regen- of sneeuw- bui zouden de wegen voor auto's geheel onbruikbaar zijn. Daarenboven, al had men voor een auto zijn gewicht in goud willen betalen, men zou er geen meer gevonden hebben. Alles wat nog een motor had was reeds opgekocht en het was wel zeker, dat de benzinevoorraden veel verder in het noorden met schrikbarende snelheid zouden verminderen.

Daarom had Raffles het zekere voor het onzekere gekozen.

Die gehele namiddag nog trokken er drommen goudzoekers door Prince Rupert, slechts enkelen te paard, maar verreweg de meesten te voet. Het leek bijna onbegrijpelijk, dat die lieden van zins waren, die eindeloze tocht van ruim duizend mijlen te voet af te leggen en

toch waren zij dat van plan. Misschien hoopten zij wel op een spoedige sneeuwval, die het hun mogelijk zou maken, sneller vooruit te komen met hondensleden. Zij wisten niet, de ongelukkigen, dat zij reeds twee weken later zelf een slede zouden moeten timmeren en dan toch de nodige honden niet meer zouden kunnen krijgen, die dan reeds lang tegen ongehoorde prijzen verkocht zouden zijn.

Slechts enkele minuten voor Raffles en zijn gezellen zouden vertrekken, kwam er een vrij grote troep mannen het stadje binnen gereden, die goed uitgerust bleken te zijn. Het waren acht mannen, goed in de kleren, op flinke paarden gezeten en bovendien twee handpaarden met zich medevoerende, die beladen waren met tenten en dekens. Zij hadden waarschijnlijk een lange rit achter de rug, want zij stegen af op het marktplein, waaraan ook het station gelegen is. De pakpaarden werden ontdaan van hun vracht die eenvoudig op de grond werd neergegoid.

Brand, die nog enige inkopen had gedaan, zag hen in het langslopen en constateerde, dat hij zelden zulk een verzameling van boeventronies bijeen had gezien. De mannen waren in een opgewonden stemming, sloegen een soort van kamp op, spraken de fles duchtig aan en schreeuwden en tierden luid tegen elkander.

Brand hoorde zich ook een paar scheldwoorden achterna roepen, die hij zich waarschijnlijk op de hals had gehaald door de nieuwe kleren die hij droeg en het geweer, dat hij in de hand hield. Hij sloeg er echter wijselijk geen acht op, maar haastte zich, zijn inkopen af te doen en terug te keren.

De zon stond reeds lang aan de hemel, toen men eindelijk kon vertrekken. Brand had nog moeite gedaan voor een waakhond, maar daarin was hij niet geslaagd.

Een der paarden werd voor de huifkar gespannen, Henderson zou als voerman optreden, Raffles en Brand waren bereden en het vierde paard zou voorlopig los worden meegevoerd, ach-

ter aan de kar gebonden. Het droeg enkel een lichte vracht en al het overige was in de bak tussen de vier wielen geborgen.

De twee meisjes zaten naast elkander op de achterste bank van de wagen en hadden hun pelzen opgevouwen, om die als kussens te gebruiken. De huif was aan de achterzijde gesloten, aan de voorzijde was slechts een klein kier open gelaten, er lag stro in overvloed en het was behaaglijk warm in de kleine ruimte. De zon had de gehele dag geschenen en men kon zich bijna niet voorstellen, dat de winter aldra zijn in-trede zou doen.

De kleine karavaan verliet Prince Rupert aan de noordzijde en volgde aanstonds de weg die noordwaarts naar de oevers van de Nasse voert, een klein riviertje, dat ontspringt in een meer, omstreeks dertig mijlen verder noordwaarts. Stellig zou men voor de avond geen stad meer ontmoeten, ook geen dorp en zelfs niet het kleinste gehucht.

Men zou dus reeds die eerste nacht onder de blote hemel moeten kamperen.

Er is een kleine stad, Hazelton geheten, die zij hadden kunnen bereiken, maar dat zou hun te ver uit hun weg hebben gebracht.

Brand voelde zich opgeruimder, dan hij in de laatste weken was geweest. Het was weliswaar koud, maar hij had een goed paard onder zich. New York lag zes dagen sporens van hem af, hij voelde zich vrij en die lastige, gevaarlijke Buster Key had men zonder paard achtergelaten en was dus onschadelijk.

Rondom verhieven zich de bergen, uitlopers van het reusachtige rotsgebergte, en meer naar het noorden verhieven zich de steile spitsen van de Cassiar Mountains.

De weg van aangestampte klei slingerde zich tussen de lage heuvels door, begroeid met naaldhout, sparren en dennen. De akkers lagen reeds geheel kaal als stoppelvelden tegen de hellingen. Weldra zouden ook die verdwenen zijn onder een dikke laag sneeuw.

De zon ging onder achter de bomen van een bos, waar de weg hen nu heenvoerde.

Suzan en Irma schenen zich best te amuseren. Hun jeugd kende de gevaren nog niet, of wilden ze niet zien. Het was een heerlijke dag. Het paard liep goed, de brede rug van de voerman boezemde vertrouwen in en zij hadden drie trouwe vrienden gevonden die wel hen zouden weten te beschermen. Door de kier van de huif konden zij nu eens Raffles, dan weer Brand voorbij zien galopperen. Spoedig hadden zij het bos bereikt, waar het al bijna donker was onder de bomen. Raffles stuurde zijn paard naast de kar, lichtte de huif en zei:

— Ik vrees, dat wij in het bos zullen moeten kamperen, miss Suzan. Wij rijden nu reeds vier uur en de weg door het bos is minstens tien mijlen lang. Ik weet ook niet, of het wel zo veilig is, om verder te gaan in de duisternis.

— Dat is heel romantisch, riep Irma opgetogen. Denkt gij, dat de maan zal schijnen, mylord?

— Ik geloof, dat ik u dat wel kan verzekeren, antwoordde Raffles glimlachend. De hemel is onbewolkt en wij hebben volle maan. Ik geloof zelfs, dat ze daar reeds te voorschijn komt.

Irma vouwde de handen en zei:

— O, het zal heerlijk zijn. Ik houd veel van maneschijn.

— Dan speelt gij zeker viool? vroeg Brand, die naast Raffles was komen rijden.

Irma keek hem met grote ogen aan en vroeg:

— Dat is zo, maar waarom denkt gij dat?

— Omdat ik heb opgemerkt, dat vioolspelen en maneschijn altijd samen gaan.

— Ik zal straks wat spelen, als gij het goed vindt, bood Irma aan. Het is jammer, dat wij hier geen piano hebben, dan kon Suzan mij begeleiden.

— Wij waarderen uw aanbod zeer, zei Raffles, maar ik vrees, dat zelfs de viool achterwege zal moeten blijven. Het spijt mij, maar het is in deze tijden niet geraden, zijn aanwezigheid door muziek bekend te maken. In de stilte van een bos klinkt zelfs een viool heel ver. Later hoop ik echter die schade in te ha-

len, als wij eenmaal veilig en wel in Cudahy zijn.

— Daaraan twijfelt gij toch niet, herenam Suzan met enige ongerustheid.

— Stel u gerust, alles zal goed aflopen, gaf Raffles ten antwoord. Maar het is daarvoor ook nodig, dat wij enige voorzorgsmaatregelen nemen. Bedenk, dat er slechts één weg is, die iedereen moet volgen, als men naar het noorden trekt. Het zijn niet allemaal fatsoenlijke mensen, die van de weg gebruik maken. Hoe rustiger wij ons houden, hoe beter het voor ons is.

— Jammer, zuchtte Irma. Het zou zo romantisch geweest zijn.

Nadat men het bos was ingetrokken, begon de duisternis snel te vallen. Men kon ternauwernood de weg onderscheiden. Omstreeks half negen in de avond gaf Raffles de raad, halt te houden.

De kleine troep had een grote open plek bereikt, die zich goed leende tot

kamperen. Raffles besloot echter, nog een eindje het bos in te gaan, om te voorkomen, dat de tenten van de weg af gezien konden worden.

De bomen stonden hier dicht opeen, maar er was toch nog wel plaats voor de tenten. De paarden werden ontzadeld en verder aan hun lot overgelaten. Raffles wist dat het instinct de dieren bijeen zou houden, in de nabijheid van hun meesters.

De tenten werden opgezet en Henderson ontstak een klein kampvuur, dat hij aanlegde in een uitholling van de bodem. Aldra verkondigde de geur van een goede soep, dat de reus zijn kooktalenten nog niet verloren had. Allen waren hongerig, wat niet te verwonderen was na die lange rit.

Raffles had nadat allen gegeten hadden, aanstonds 't vuur doen doven; want hoe minder zijn troepje de aandacht trok, hoe beter het was.

HOOFDSTUK V.

EEN ONVERWACHTE AANVAL

Slechts een kaars verlichtte het kleine troepje dat daar stil bijeen zat. De wind was gaan liggen, maar het was niettemin zo koud geworden, dat allen hun pelzen hadden moeten aantrekken. En die koude zou toenemen, naarmate men noordelijker kwam. De mannen hadden een pijp ontstoken en rookten enige tijd zwiingend.

— Is het volstrekt noodzakelijk, miss Suzan, dat gij en uw zuster naar die Barrington gaat? vroeg Raffles.

— Natuurlijk. Wij hebben immers een contract getekend, antwoordde het meisje.

— Ja, dat weet ik, maar bestaat er geen kans, om dat contract te verbreken?

— In het geheel niet. Of ik zou een hoge schadeloosstelling moeten betalen, zo hoog, dat ik niet het tiende deel ervan in mijn bezit heb.

— Hebt gij te Cudahy beschermers of familie, behalve uw vader?

— Ik ken er niemand, antwoordde het meisje. Maar waarom vraagt gij mij dat alles?

— Omdat het wellicht beter voor u en uw zuster zou zijn, als gij daar een andere aanstelling zoekt. Het zou mij spijten, als ik u beangst zou maken maar die Barrington is niet aan te bevelen. Hij is berucht om zijn ruwheid en de eigenaardige opvattingen, die hij erop nahoudt, wat betreft de verplichtingen van zijn personeel, onverschillig van

welke aard of sexe het is. Wilt gij mij beloven, mij onmiddellijk te waarschuwen, als het u bij Barrington niet bevalt?

— Dat zal ik zeker doen, stamelde het meisje ontdaan, maar ik meende dat gij dadelijk verder zoudt trekken.

— Ik kan van dat plan gemakkelijk terugkomen, gaf Raffles glimlachend ten antwoord, mijn vrienden en ik hebben geen haast, wij kunnen onze jacht evengoed wat uitstellen. En ik zou bovendien graag kennis maken met uw vader. Mag ik weten, wat hij daarginds eigenlijk doet?

— Hij is professor in de botanie. Maar hij heeft het altijd erg arm gehad, want hij acht zich niet geschikt om onderwijs te geven. Hij trekt liever rond in vaak onbekende streken, dan voor een klas te staan.

— Dat is ook eigenlijk de enige manier, om de botanie waardig te beoefenen, zei Brand lachend, ik geef uw vader volkomen gelijk, miss Suzan.

Juist op dat ogenblik begon een der paarden te hinniken. De klank van het geluid was nog niet weggestorven onder de hoge dennen, of in de verte, komende van het zuiden werd deze kreet beantwoord door het blaffen van een hond. Brand was verschrikt opgesprongen en liep op het paard toe. Raffles was ook opgestaan en staarde in de duisternis. Toen zei hij:

— Het zou mij heel wat waard geweest zijn als het paard niet had gehinnikt. Wij zijn hier nog niet in de wildernis, maar ik zou toch liefst iedere ontmoeting met gouddelvers vermijden. Er zijn er onder, voor wie onze uitrusting en onze paarden zeer begeerlijk moeten zijn. Doof die lantaarn, James, en drijf dan de paarden bijeen. Kluister ze, en tracht er voor te zorgen, dat zij zich zo weinig mogelijk bewegen.

— Wat vreest gij mylord? vroeg nu Suzan. Was dat niet een prairiehond, die daar blafte?

— Neen, dat was het geblaf van een trekhond, gaf Raffles ten antwoord, daarin kan ik mij niet vergissen. Ik hoop dat zij voorbij zullen trekken.

— Denkt gij dat er een troep gouddelvers nadert? vroeg Irma, met bevende stem.

— Een bereden troep, antwoordde Raffles kortaf. Luister maar eens goed, dan zult gij duidelijk het hoefgetrappel van de paarden op de harde grond van de rijweg horen; zij kunnen niet meer dan een kilometer hier vandaan zijn.

Het werd nu doodstil in het rond. De paarden waren allen opgevangen en stonden stil bijeen. De mannen hadden zich vergewist, dat hun revolvers geladen waren en Brand had Suzan een van zijn pistolen zwiiggend in de hand gedrukt.

Zij moest een flink meisje zijn, want hij had die hand zelfs niet voelen beven.

Vijf minuten later was het geluid van een naderende, bereden troep duidelijk hoorbaar. Zelfs het ongeoefende oor kon nu wel zeggen, dat die troep uit minstens vier of vijf man moest bestaan en waarschijnlijk nog wel meer.

In de grootste spanning verliepen nog enige minuten en toen ritselde er plotseling iets in het hoge gras en een paar flinkerende ogen glansden in de duisternis.

— De hond, fluisterde Brand, als hij nog eens blaft, zullen zij ons onmiddellijk ontdekken.

Hij had het nauwelijks gezegd, of de hond begon te grommen en wilde zeker juist gaan blaffen, toen de arm van

Henderson bliksemsnel uitschoot en de hond bij de strot greep.

Het was een zeer grote hond, een kruising van een wolf- en een herdershond, met grote slag tanden en een geweldige kracht. Zelfs de moedigste man zou nog wel eens gearzeld hebben. Henderson aarzelde echter niet, maar greep onbevreesd toe, zijn vingers sloten zich als een ijzeren band om de strot van het woeste dier, dat grommend spartelde om los te komen, en zich woedend kronkelde zonder te kunnen blaffen.

Henderson dwong hem op de grond en kneep hem de keel dicht. Met een uiterste krachtsinspanning wist het dier zich half te bevrijden en beet Henderson in de arm. Deze bedacht zich niet langer, maar trok met een snelle beweging zijn jachtmes en stak de hond in de borst. Het dier liet een soort snik horen en bleef toen stil liggen.

Hevig verschrompt hadden de twee meisjes elkander vastgegrepen en die korte worsteling in de duisternis gagedeslagen.

Juist op dat ogenblik trok de ruitertroep over de gebaande weg voorbij. Blijkbaar hadden de mannen niets gezien of gehoord, want lachend en luid pratend gingen zij verder. Er waren er acht, duidelijk te onderscheiden in het maanlicht, op een afstand van nog geen tachtig meter, zoals zij daar twee aan twee voortreden.

Toen zij voorbij waren voelde Brand zich bij de armen grijpen en hoorde Raffles zacht zeggen:

— Buster Key was er bij. Ik heb duidelijk zijn stem herkend. Hij schijnt dus toch nog een paard machtig te zijn geworden. Hij heeft zich zeker aangesloten bij de troep, die wij vanochtend gezien hebben.

Het geluid van de hoefslagen van de paarden die in stap gingen, stierf langzaam weg en het werd weer stil.

Raffles wachtte echter nog een poos, voor hij de lantaarns weer deed ontsteken. Het licht bescheen de beide bleke gezichten van de meisjes.

— Gij behoeft u niet meer bang te maken, het gevaar is voorlopig geweken, zo stelde Raffles hen gerust. Wij zullen

vannacht om beurten waken en ik geloof u nu wel te kunnen verzekeren, dat gij gerust het hoofd kunt neerleggen. Gij zult wel vermoeid zijn.

Raffles was de eerste die waakte. Toen kwam Henderson aan de beurt, en tenslotte Brand, die dan ook de zon in een glorie van licht voor het eerst tussen de bomen van het bos zag oprijzen en alles vergulden met haar stralen.

Een kwartier later was het gehele kamp ontwaakt. Men vond de paarden rustig bijeen staan. De drie mannen gingen aanstonds op zoek naar water en vonden dat op enige afstand van het kamp in een terreinplooi. Het was slechts een klein beekje, maar ruimschoots voldoende, om zich er in te kunnen wassen. Toen zij terug keerden, vonden zij Suzan en Irma geheel gekleed druk bezig, om zich verdienstelijk te maken, door het toebereiden van het ontbijt, dat uit gebakken spek, eieren en brood bestond, en een kroes thee. Zij waren al weer vrolijk en opgewekt en schenen het gebeurde van die nacht geheel vergeten te zijn.

— Goed uitgerust? vroeg Raffles.

— Wij hebben heerlijk geslapen, luidde het eenparige antwoord.

— Dan zullen wij nu op weg gaan en een flink stuk trachten af te leggen, zei Raffles. Wij moeten vandaag nog Nass zien te bereiken, en als het kan, de oevers van het Gigelo Meer. Daar weet ik een uitstekende plaats om te kamperen.

De paarden werden weer gezadeld, de tenten werden afgebroken en ingepakt en Suzan en Irma hielpen daarbij opgewekt mee. Er waren tijdens deze bezigheden nog enkele mannen voorbij getrokken, sommigen te paard, anderen in een wagen en twee of drie te voet.

De meesten hadden het kleine kamp wel gezien, maar sloegen er niet veel acht op. Zij hadden alleen nog maar oog voor de weg, die hen zo spoedig mogelijk naar het begeerde goud moest brengen.

De afstand van de plek waar gekampeerd was tot het Gigelo Meer bedroeg ongeveer zestig kilometer en Raffles hoopte die afstand nog dezelfde dag te

kunnen afleggen. De paarden waren hun geld waard gebleken, sterk en vol uithoudingsvermogen. De meisjes waren jong, en zeker niet gewend aan lang reizen, maar ze waren gezond en vlug te been. De kleine troep volgde de weg in noordelijke richting. Na een uur hadden zij het bos achter de rug en zagen zij de vlakte voor zich uit. De weg die zij nu bereden, liep nu eens over de kam van een lage heuvel, dan weer door een vallei. Zij haalden enkele trekkers in en werden op hun beurt tot tweemaal toe ingehaald door ruiters, die hun paarden voortdurend aanspoorden, om toch maar eerder aan het vurig begeerde doel te komen.

Omstreeks het midden van de dag bereikten zij de boorden van de Nass. Van dat ogenblik af volgden zij de oever van die stroom en hielden pas halt, toen honger en vermoeidheid hen daartoe dwongen.

Men nam een uur om uit te rusten en de paarden wat op hun verhaal te laten komen, toen ging het weer verder noordwaarts. De streek werd hier hoe langer hoe eenzamer, de huizen werden schaars, de akkers waren door de landbouwers en de knechten verlaten en alles scheen zich voor te bereiden op de winter. De dag verstreek verder, zonder dat zich iets bijzonders voordeed. Ook de nacht ging rustig voorbij.

Aldus werd de tocht gedurende bijna een week voortgezet, steeds noordelijker. Het werd ook kouder en eenmaal was er zelfs een weinig sneeuw gevallen in de nacht, die echter op de dag weer was weggesmolten. Nu en dan hadden Brand en Raffles een stuk wild geschoten, de beide meisjes hadden enkele kilometers te voet afgelegd, maar het was op het einde van die week wel duidelijk, dat zij vermoeid raakten.

Enige malen hadden zij kunnen overnachten in een klein logement, maar Raffles gaf er de voorkeur aan, de kleine steden links te laten liggen, want het wemelde er van onguur gespuis, en eenmaal had hij er zelfs op durven zweren, dat hij Buster Key uit een kroeg had zien komen, gelukkig verre van nuchter, waaraan het misschien kon worden

toegeschreven, dat de kerel hen niet had herkend.

Intussen werd het tijd, dat het doel werd bereikt, want hoe vol vertrouwen en opgewekt de twee meisjes ook waren, zij waren op den duur niet gehard tegen zulke vermoelenissen en tegen zulk een lang verblijf in open lucht.

Het was in de ochtend van de negende dag sinds hun vertrek uit Prince Rupert, toen zij langs de westelijke oever van de Lewes trokken, op ongeveer dertig mijlen ten zuiden van Selkirk. Van een gebaande weg was reeds lang geen sprake meer. Voor de paarden bleek dat echter geen bezwaar en tot dusver had ook de wagen zich goed gehouden.

In het noorden verhieven zich hoge bergen, waarvan de toppen reeds met sneeuw waren bedekt. In het westen verrezen de dreigende pieken van de Cassiar Mountains.

Heinde en ver was geen levend wezen te bespeuren, met uitzondering van een paar bergarenden, geweldige dieren met een vlucht van bijna drie meter, die hoog in de lucht op hun wieken dreeven en naar prooi zochten.

Brand reed een weinig vooruit, met zijn geweer dwars voor zich op het zadel, in de hoop, dat hij een jong hert of een everzwijn onder schot zou krijgen. Het is niet zeker, waar hij op dat ogenblik aan dacht, maar wel, dat die gedachten plotseling op een zeer onaangename wijze op een bepaald doel werden gericht. Met een sissend, gierend geluid vloog iets vlak voorbij zijn oor en met een gerucht als een zwakke zweeps slag.

Brand had te veel ervaring van zulke dingen om niet te weten, dat er zoëven op hem geschoten was en dat men hem op een streep na geraakt had.

Trouwens als hij nog mocht hebben getwijfeld, dan zou de korte, droge knal van een Remington geweer, die dadelijk wel hebben verteld. Instinctmatig bukte hij zich diep over de hals van zijn paard en het was juist bijtijds, want er werd ten tweede male geschoten. De kogel vloog hem over het hoofd en waar volgde dat eigenaardige, hartbe-

klemmende geluid, veroorzaakt door een kogel, die in hard hout dringt.

Brand was een te verstandig man, om niet dadelijk in te zien, dat hij, als hij op diezelfde plek bleef, de kans liep op een kogel te worden getraceerd, die misschien beter zou gericht zijn. Hij koos dus de wijste partij, wendde zijn paard en galoppeerde terug. Een hoge rots had hem aan het oog van de overigen onttrokken en Raffles riep hem aanstonds toe, zijn paard inhoudend:

— Dat was jouw geweer niet. Wat is er gebeurd?

— Niets anders, dan dat men mij als schietschijf heeft gebruikt, riep Brand terug.

Er werd niet opnieuw gevraagd, zodat bleek dat de rots voor het ogenblik een goede beschutting bood.

Het gelaat van Raffles stond ernstig, toen hij vroeg:

— Heb je niemand gezien?

— Niemand.

— Blijf hier een ogenblik wachten, zei Raffles kortaf.

Voor iemand kon vragen wat hij ging doen, had hij zich uit het zadel laten glijden, wierp zijn geweer aan de riem op de rug en begon het rotsblok te beklimmen, dat ongeveer vijftien meter hoog was en dat daar door een reuzenhand scheen te zijn neergeworpen.

De rots was aan deze zijde vrij gemakkelijk te beklimmen en het duurde dan ook niet lang, of zij die achter gebleven waren en hem met angstige blikken volgden, zagen Raffles voorzichtig het hoofd boven de top heffen en rond kijken. Het terrein tussen de rots en de rivier was bijna volkomen vlak, maar de oever van de Lewes zelf was rotsachtig en de bedding was diep in de bodem uitgesneden. Er liep een smal voetpad langs de hoge oever en hier en daar stonden groepjes dennen en kurkeikenbomen.

Toen zagen zij, die beneden waren blijven staan, hoe Raffles langzaam en voorzichtig zijn geweer van de schouder nam, aanlegde en zorgvuldig scheen te richten.

De korte, heldere knal was nog niet weggestorven, of van de zijde van de

rivier hoorde men een luide kreet.

Als antwoord klonken er snel achtereen vijf of zes schoten, doch dat kruit was verspild, daar Raffles snel zijn hoofd had teruggetrokken zodat de kogels plat sloegen tegen het harde graniet.

Raffles had zich omgewend en wenkte naar beneden. Brand begreep, dat hij daarboven verwacht werd en begon eveneens het rotsblok te beklimmen.

— Daar zitten zij, zei Raffles lachend, zodra Brand zich naast hem had uitgestrekt. Jij bent onze scherpschutter, amice, en ik zal je moeten verzoeken, zoveel van dat tuig, dat daar zit, neer te leggen, als er maar voor de loop van je geweer komen.

Tussen twee rotsspitsen door had nu Raffles de arm uitgestrekt in de richting van de rivier en wees naar een plek, die omstreeks tweehonderd vijftig meter verwijderd kon zijn van het rotsblok.

Daar was een soort van natuurlijke borstwering gevormd van verstrooid liggende, manshoge rotsblokken. Van paarden viel niets te bespeuren, maar het was mogelijk, dat de dieren verborgen waren achter een groter blok.

Opnieuw knetterden er schoten en het steengruis vloog omhoog. Tegelijkertijd gingen er woedende kreten uit de richting van de rivier.

— Wie zouden het zijn? vroeg Brand.

— Mij dunkt dat het alleen Buster Key kan zijn, met zijn nieuwe vrienden, antwoordde Raffles. Zij hebben je zeker dadelijk herkend, toen je te voorschijn kwam.

— Maar zij liggen daar formeel in hinderlaag, riep Brand. Het is toch onmogelijk, dat zij juist ons verwachtten.

— Onmogelijk is het niet, maar misschien was het op anderen voorzien, zei Raffles. Zij hebben wellicht het een of ander nodig, en dit is wel de gemakkelijkste manier om het te krijgen.

— Ik heb daareven horen schreeuwen, heb je er een geraakt?

— Dat schijnt zo, antwoordde Raffles koel. Als dat zo is, kan ik er geen spijt over voelen, want zij zijn niet beter dan wilde dieren en wij beschermen ons

leven. Intussen veroorzaakt dit ons een zeer onaangenaam oponthoud, Charles. De zon is weg, het is veel kouder geworden, en het zou mij niet verwonderen, als het vandaag nog ging sneeuwen. Wij hebben geen honden en geen sleden en zijn nog dertig mijlen van Selkirk verwijderd. De bevolking is hier zeer dun gezaaid en ik denk wel, dat de weinige boeren allen naar het noorden zijn getrokken. Wij moeten tot iedere prijs trachten, Selkirk zo gauw mogelijk te bereiken. Maar hoe hier langs te komen? Zodra wij ons op de vlakke vertonen, zullen zij ons eenvoudig neerschieten. Ik huiver bij de gedachte, wat er met die ongelukkige meisjes zou gebeuren. Voor de avond invalt, moet deze zaak beslecht zijn, Charles.

— Als wij de paarden er eens in galop voorbijjoege?

— Ik vrees dat ons dat weinig zal baten, want zij zullen direct zien, dat de dieren onbemand zijn.

— Er is misschien een ander middel om hen te verdrijven. Wij zullen proberen, hen in te sluiten. Wanneer ik er in kan slagen, die rij lage heuvels daarginds te bereiken, dan moet ik tenslotte uitkomen op een punt, vanwaar ik hen in de flank kan aanvallen.

— Dat plan is niet kwaad, meende Brand. Ik zal in jouw plaats gaan en hoop dat de hemel mij moge beschermen. Ik zal mijn tas met munitie en patronen vullen.

Brand wist, dat hij misschien de dood tegemoet ging en Raffles wist het even goed. Maar zij waren moedige mannen en verloren geen tijd met overbodig beklag. Brand liet zich vlug van het rotsblok glijden, en Raffles zag hoe hij op de stilstaande huifkar toeliep, eerst even met de twee ongeruste meisjes en toen wat langer en blijkbaar op fluisterende toon met Henderson praatte.

Daarna zag hij hem het kleine houten kistje openen, dat de patronen bevatte en tot tweemaal zijn hand daarin steken. Toen nam de jonge man zijn breedgerande hoed af, zo kalm, alsof hij een uitstapje ging maken.

Eensklaps nam hij een aanloop erende met grote sprongen over de opeer

plek. Misschien hadden de bandieten daarginds op iets dergelijks gerekend, misschien was het toeval, dat zij Brand zagen, maar bijna onmiddellijk knalden er drie, vier schoten. Raffles kon een kreet van angst niet onderdrukken, toen hij zag dat Brand een onverwachte beweging maakte en scheen te struikelen. Hij viel echter niet, maar was met een paar laatste, snelle sprongen in veiligheid. Raffles kon hem juist nog zien, terwijl hij ging zitten, kalm zijn laarzen uittrok, blijkbaar een wond aan zijn been onderzocht en geruststellend wuifde. Hij zag verder hoe Brand zijn halsdoek losknoopte, stijf om zijn been bond, de laars weer aantrok en verder klom, tot hij achter de rotsen uit het gezicht verdween.

Raffles haalde verlicht adem. Er verliep nu een kwartier in de grootste spanning. Nu en dan keek Raffles snel over de top van het rotsblok, om te zien hoe de zaken stonden. De mannen, die op hen geschoten hadden, bevonden zich nog altijd in hun schuilplaats. Telkens klonken er opnieuw schoten, zodra zij maar even de hoed van Raffles zagen.

De mannen durfden zich echter blijkbaar niet vertonen, uit vrees dat een even goed gericht schot als het eerste, hun gelederen nog meer zou dunnen.

Eensklaps, toen het lange tijd stil was geweest, klonk er in de verte, van links, een scherpe, door de rotsen weerkaatste knal. Onmiddellijk werd dit geluid beantwoord met een rauwe kreet van de zijde der rivier. Weer een schot en een tweede gil.

Raffles begreep dat Brand het doel van zijn tocht bereikt had en de bandieten van terzijde onder vuur nam.

Er ontstond daarginds een grote verwarring. De bandieten vuurden in het wilde terug, zonder iemand te raken, niet wetende vanwaar de schoten kwamen. Toen zag Raffles onverwacht een vijftal kerels als hazen over de vlakke rennen en een ogenblik daarna verdwijnen achter het reusachtige blok, waar zij waarschijnlijk hun paarden in veiligheid hadden gebracht. Het was zo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles niet eens had kunnen vuren.

Onmiddellijk daarna hoorde hij het kletteren van de hoeven op de harde grond. Er volgde nog een enkel schot van Brand; het geluid stierf langzaam weg en enkele minuten later zag Raffles de bandieten opnieuw, maar nu op zulk een grote afstand, dat het kogels verspillen zou zijn, hen nu nog een schot na te zenden.

Zij waren met hun vijven en een hunner voerde een paard aan de teugel mee. Zij reden alsof de duivel hen op de hiel zat en hadden blijkbaar meer dan genoeg van hun onderneming.

Het duurde nog bijna een half uur, voor Brand terugkeerde. Een weinig bleek door het bloedverlies, maar nog steeds volkomen gezond en opgewekt. Hij glimlachte bemoedigend tegen de nog steeds ontstelde meisjes, klopte Henderson op de schouder en toen keek hij Raffles in de ogen, die van zijn hoge stelling naar omlaag was geklauterd.

— Dat heb je goed gedaan, amice, prees Raffles hem. Zonder jou zou het er lelijk hebben uitgezien.

— Zijt gij erg gewond? vroeg Suzan, hem haar gezichtje toewendend.

— Een schampschot, anders niet, miss Suzan. Wij zullen het aanstonds wat beter verbinden en praten er verder niet meer over. Hoe staat het daarginds, Edward?

— Ik zie of hoor niets. Was je dicht bij hen?

— Dicht genoeg om goed te kunnen raken, antwoordde Brand.

— Dan moeten wij gaan zien, of er geen gewonden zijn, zei Raffles. Henderson neem jij je geweer en volg ons.

De reus kwam van zijn hoge zitplaats, knoopte als een voorzorgsmaatregel de strengen van het paard los, greep zijn geweer en begaf zich met Brand en Raffles op weg.

Zij wisten alle drie, dat het een gevaarlijke onderneming was, want het was hun bekend, met wie zij te doen hadden, maar zij aarzelden niet. Otegenzeggelijk hadden zij te doen gehad met gewetenloze schurken, maar een gewonde bleef een mens en moest geholpen worden.

Zij waren nu voorbij het beschutten-

de rotsblok, het geweer tot schieten gereed. Maar alles bleef stil. Toen gingen zij steeds sneller verder. Geen enkel geluid deed zich horen.

Maar niet zodra waren zij om de lage rotsen getrokken, of er werd weer geschoten en een kogel ging dwars door de hoed van Raffles. Het was een vent die op zijn buik lag, blijkbaar ernstig gewond en die toch nog de kracht had zijn revolver af te vuren.

Het was zijn laatste daad op deze wereld. Het wapen ontgleed aan zijn krachteloze vingers, hij strekte zich uit als iemand die gaat slapen en verroerde zich niet meer.

Wat verder op lagen twee andere mannen op hun rug. Beiden waren reeds dood. Geen hunner echter was Buster Key, die er dus in geslaagd was te vluchten.

Achter de rots vonden de drie mannen nog een gezadeld paard, dat zij tot goede oorlogsbuit in beslag namen. Een derde was losgebroken en zwierf heel ver over de vlakte. Er lagen wat spaden en houwelen verspreid en daarmede groeven de drie mannen een graf en legden daar de drie bandieten naast elkander in. Een kort ogenblik stonden zij er ernstig en stil omheen en keerden toen terug naar de huifkar.

HOOFDSTUK VI.

HET LOGEMENT VAN BARRINGTON

Vijf dagen later trok de kleine troep Cudahy binnen. Vooral de twee meisjes waren zeer vermoeid.

Onverwacht was er sneeuw gaan vallen en dit had de tocht zeer bemoeilijkt en vertraagd.

Cudahy heeft in normale omstandigheden een bevolking van een duizendtal zielen, merendeels mannen, die bestaan van de jacht op pelsdieren, het kappen van hout en een weinig landbouw. Er zijn maar weinig gebaande wegen, die naar andere plaatsen leiden en die in de herfst en in de lente niet meer zijn dan modderpoelen. De politie is er slechts schaars vertegenwoordigd, bestaande uit een schout met vijf of zes assistenten. Nu en dan, op onregelde tijden, trekt een afdeling van de Bereden Koninklijke Politie langs, neemt de gevangenen misdadigers over van de schout en voert hen, soms over honderde mijlen afstand, naar de grote steden.

In Cudahy rijzen de kroegen en dansgelegenheden als paddestoelen uit de grond, telkens wanneer een of ander gerucht melding maakt van het vinden van goud in de buurt. De grote trek uit het zuidoosten gaat er over heen. 's Zomers varen de reizigers met hun slanke kano's de stroom van de Joekon af tot aan de samenvloeiing met de Fortymile, een zeer eigenaardige rivier, die op de bergen ontspringt en ook weer tussen de bergen onder de grond, eindigt.

Het was in Cudahy nu zo vol, van een luidruchtige, opgewonden menigte, van paarden en sleden, blaffende honden en tierende kooplieden, dat Raffles direct begreep, hoe moeilijk het zou zijn, hier een onderdak te vinden.

De hoofdstraat vooral, waaraan ook de weinige winkels gelegen zijn, merendeels bazars, die van alles verkopen, krioelde van mannen in schapenpelzen, dikke jassen, maar ook menigmaal zo schamel gekleed, dat men zich afvroeg, hoe zij zich durfden wagen op de weg naar het hoge noorden. Want dit was nog maar het begin. Het was wel koud, maar toch pas enige graden onder nul. Daar verderop zou het dertig, soms veertig graden vriezen.

Men hoorde hier en daar onder luid gevloek handel drijven in nog pas half afgerichte honden en in timmerhout voor sleden.

Suzan en Irma, hoe vermoeid ook van de tocht, wilden aanstonds hun vader bezoeken. Raffles vroeg de eerste de beste voorbijganger naar het huis van Macpherson; men verwees hen naar een klein blokhuis, dat een weinig van de hoofdstraat aflag.

De twee meisjes duwden het hek open, dat het kleine erf omgaf en snelde op het huisje toe. De deur bleek gesloten te zijn. Zij keken door de ruiten naar binnen en begonnen toen met hun vuisten driftig op de deur te bonzen.

Raffles en zijn twee metgezellen wa-

ren intussen naderbij gekomen. Het bleek hem aldra dat de bewoner niet binnen kon zijn, of niet in staat was het gebons op de deur te horen. Juist toen Henderson op het punt stond met zijn brede schouders de achterdeur in te drukken, kwam er een oude, Indiaanse vrouw aanlopen en legde in slecht Engels uit, dat Macpherson al twee dagen niet thuis was geweest. Zij was zijn buurvrouw en kon het dus weten.

De twee meisjes, zeer ontsteld over deze mededeling, wilden toch naar binnen en Raffles slaagde er in een raam open te krijgen, zodat allen naar binnen konden klimmen. De inrichting van het blokhuis was eenvoudig. Er was maar een enkele kamer, met een soort keukentje er naast. Voor het raam stond een zelfgemaakte schrijftafel, bedekt met papieren. Met tranen in de ogen herkenden Suzan en Irma het fraaie, kleine handschrift van hun vader. In een hoek stond een ruwe rustbank, die tevens als bed moest dienen met een paar dierenhuiden als matras en een wollen deken als enig dek. Aan alles was te zien, dat het huis enige dagen niet bewoond was geweest. De oude Indiaanse vrouw riep door het open raam naar binnen, dat zij reeds sedert enige maanden het huishouden voor de oude Macpherson waarnam en sedert eergisteren geen toegang meer had kunnen krijgen.

— Maar waar kan vader dan toch zijn? riep Irma met bevende stem. Er zal hem toch geen ongeluk overkomen zijn?

— Wij zullen er onmiddellijk een onderzoek naar instellen, zei Raffles. Het is, dunkt mij, uitgesloten dat hij naar het noorden is gegaan.

— Daar kan geen spraak van zijn, riep Suzan uit. Vader was daartoe zeker niet in staat, en voor het overige gaf hij volstrekt niet om geldelijk bezit... ik had mij nogal zoveel voorgesteld van ons wederzien.

Het meisje had haar jongere zuster tegen zich aan gedrukt en beiden stonden zacht te wenen.

— Droog uw tranen, zo wendde zich Brand tot de twee meisjes. Ik ben er

zeker van, dat wij uw vader spoedig zullen hebben teruggevonden. Misschien weet Barrington wel, waar hij is.

— Ja, wij zullen aanstonds naar hem toegaan, zei Raffles. Hij zal u wel met ongeduld wachten.

Het logement van Barrington was al heel gemakkelijk te vinden. De eerste de beste jongen, die zij tegen kwamen, wist het hen aan te wijzen. Het was een houten huis, tamelijk groot met een verdieping, wat te Cudahy een grote uitzondering is, en met een soort veranda aan de straat, ongeveer op manshoogte, die men door een brede houten trap van zes treden kon bereiken. Op een uithangbord was een vrouw geschilderd, die waarschijnlijk een Spaanse danseres moest voorstellen, in een sierlijke houding op de punten van haar voeten staande. Barrington zelf stond boven aan de trap bij de deur van wat hij zijn etablissement noemde. Hij was een grove, grote kerel, met brede kaken, een dikke neus, die scheef in zijn gezicht stond en gluisperige ogen. Hij was gekleed in een pels en kauwde op een grote, zwarte sigaar.

Nauwelijks had hij de twee meisjes gezien, of hij liet een goedkeurend gemompel horen, nam zijn sigaar uit zijn mond, kwam een paar treden naar beneden, monsterde de zusters zoals hij een paard zou monsteren en zei toen, bij wijze van verwelkoming:

— De Macpherson's. Beter laat dan nooit. Ga maar gauw naar binnen. Zijn dat jullie instrumenten? Waar zijn de andere twee?

— Die durfden niet komen, Mr Barrington, antwoordde Suzan, tegen wie Irma zich, als bescherming zoekend, dicht had aangedrukt.

Barrington liet een gesmoorde vloek horen, nam de twee meisjes nog eens op met zijn half dichtgeknepen ogen en toen pas scheen hij Raffles en Brand te zien.

— Vrienden van jullie? vroeg hij. Blijven zij hier? Zeker verder op?

— Wij hebben de dames hierheen vergezeld en gaan inderdaad verder, antwoordde Raffles, die de man eens goed had opgenomen.

Diens tronie beviel hem in het geheel niet, en hij nam zich vaster dan ooit voor, ongemerkt een oog in het zeil te houden. Het hele logement maakte trouwens een zonderlinge indruk op hem. Er liepen voortdurend ruwe kerels in en uit, sommige half beschonken, vloekend en schreeuwend. Slechts een enkele maal had hij even een vrouw gezien, een sterk gepoederde en geverfde meid, in een soort van Spaans costume, diep uitgesneden, ondanks de koude daar buiten en met korte rokjes, die met dofgeworden goudgalon waren bestikt. Die vrouw had nieuwsgierig door de kier van een deur gekeken, de vreemdelingen even opgenomen en toen haar hoofd weer teruggetrokken.

Barrington bleef de twee vreemdelingen een ogenblik zwijgend opnemen, zijn sigaar van de ene hoek naar de andere rollend, bromde iets binnensmonds en zei nogmaals:

— Gaan jullie maar gauw naar binnen. En die twee anderen kunnen voor mijn part naar de maan lopen. Als ik ze in mijn handen krijg, dan staat hen wat te wachten. Men tekent toch niet een contract voor de grap. Hebben jullie behoorlijke kleren? Maar dat is een zaak, die ik zelf wel zal opknappen. Neem nu maar afscheid van jullie vrienden, dan kunnen jullie dadelijk aan de slag gaan.

Daarop slenterde hij naar binnen.

Raffles voerde de beide meisjes een weinig terzijde en zei:

— Dat logement bevat mij in het geheel niet. En die Barrington nog veel minder. Hij beantwoordt volkomen aan de beschrijving, die er van hem gegeven werd. Luister goed. Mijn vrienden en ik vertrekken nog niet aanstonds, wij blijven op zijn minst nog een paar dagen hier. Zodra er daarbinnen maar het geringste gebeurt, wat u vrees aanjaagt, laat ons dat dan direct weten. Maar daar valt mij nog iets beters in; wij zullen in het logement zelf onze intrek nemen.

Hij wisselde enige woorden op zachte toon met Brand, die dadelijk de trap opliep en naar binnen ging, maar reeds dadelijk weer terugkeerde.

— Barrington nam mij een ogenblik op en zei toen, dat al zijn kamers bezet waren, deelde Brand mede.

— Wij zijn niet het soort dat hij gaarne ziet, zei Raffles. Nu dat kan verholpen worden. Wij gaan nu eerst een onderzoek doen naar de verblijfplaats van uw vader en als gij ons vanavond terugziet, zal het zijn onder een ander gedaante. Maar wij blijven uw vrienden.

— Daarvan ben ik overtuigd, zei Suzan, terwijl zij Raffles en Brand de hand drukte.

Een ogenblik later waren de meisjes in het logement verdwenen.

Raffles en Brand wisten hun voorkomen zo te veranderen, dat Barrington in de twee ruwe goudzoekers die zich aanmeldden om onderdak, de twee goed geklede Engelsen niet herkende die hij geweigerd had te herbergen. Henderson had hij in het geheel niet gezien, deze kwam zich afzonderlijk aanmelden.

Het kon tien uur in de avond zijn en de gelagkamer van het logement was gevuld met een luidruchtige menigte. Er heerste een verstikkende atmosfeer. Raffles zag daar op een soort estrade een vrouw zitten van een jaar of vijftig, maar gekleed als jong meisje. Het was eigenlijk droevig haar te zien met een gemaakte glimlach op haar geverfd gezicht. Meer naar voren zaten Suzan en Irma met bleke gezichten. Suzan was in gele, de blonde Irma in blauwe zijde gekleed. Het moest een Spaanse dracht verbeelden en Raffles begreep wat er moest omgaan in het hart van die twee meisjes, nu zij daar zo te kijk zaten voor een troep ruwe kerels, die tamelijk luidruchtig hun opmerkingen maakten. De twee zusters keken verdrietig rond. Tot tweemaal toe ontmoetten zijn ogen die van Suzan, maar het was duidelijk, dat zij hem niet herkende. Er kwam echter een glimlach op haar gezicht, toen zij niet ver van de deur de reusachtige gestalte van Henderson ontwaarde.

Barrington had iets tot Suzan gezegd, die nu met een verschrikt gebaar opstond en haar viool onder de kin bracht. De opgemaakte vrouw hamerde op de

toetsen van een oude piano en het duurde niet lang of een paar dozijn mannen begonnen in de zaal te dansen. Onmiddellijk daarna stapte Barrington naar de estrade, zei wat tegen Suzan, die verontwaardigd scheen te weigeren en trok haar toen tamelijk ruw van het trapje. Brand had een gebaar van woede gemaakt, maar Raffles legde de hand op zijn arm en zei:

— Hij dwingt haar nog maar, om met het bakje rond te gaan. Geen overijling.

Suzan ging met neergeslagen ogen onder de gasten rond. Op haar weg werd zij menigmaal bij de arm vastgehouden en moest grove kwinkslagen aanhoren. Brand wierp een blik in de richting van Henderson. Hij zag hoe de reus daar met gebalde vuisten stond te popelen van ongeduld.

— Edward, dat kan zo niet blijven, zei Brand toen hij zag, hoe een lange magere kerel Suzan tegen zich aan trachtte te drukken.

— Jij hebt gelijk, Charles. Zij kunnen in deze hel niet blijven. Kijk eens hoe Barrington haar met zijn blikken verslindt. Zij moeten hier weg en nog heden.

— Maar hun vader en het contract?

— Daar zal ik wel iets op weten te vinden. Kom mee, wij zullen eerst hun vader trachten te vinden. In het voorbijlopen heb ik Barrington's kamer gezien, waarin een schrijfbureau stond.

De twee mannen verlieten hun plaats en bevonden zich nu aan het begin van een donkere gang. Raffles wilde reeds verder gaan toen hij een zwak regelmatig geklop op een deur hoorde. Een plotselinge gedachte scheen zich van Raffles meester te maken. Hij greep Brand bij de arm en voerde hem mee tot aan een deur, die gesloten bleek te zijn, maar spoedig onder hun handen bezweek. Een smalle houten trap voerde naar beneden. Het kloppen werd duidelijker.

— Houd hier de wacht, zei Raffles fluisterend tegen Brand.

Raffles ging snel de trap af, tot hij voor een deur stond met zware grensels gesloten. Hij schoof ze terug en in de duisternis viel een kleine magere

man tegen hem aan.

— Laat mij er uit, anders word ik krankzinnig, Barrington, fluisterde een hese stem. Waarom hou je mij gevangen, ik moet mijn dochters zien.

— Ik ben Barrington niet, zei Raffles. Ik ben een goede vriend van uw dochters en u kunt mij vertrouwen. Ik heb Suzan en Irma van Prince Rupert hierheen gebracht en nu zijn zij boven en maken muziek, maar zij moeten tot iedere prijs hier uit deze kroeg weg.

— Waarom heeft Barrington mij opgesloten?

— Hij heeft zeker slechte plannen met uw dochters. Ga onmiddellijk met mij mee. Boven wacht een vriend, op wie gij eveneens kunt vertrouwen.

Half versuft liet de oude Macpherson zich wegvoeren. Boven gekomen zei Raffles tot Brand:

— Breng Macpherson onmiddellijk naar het huis van Olaf Bergson, bij wie onze paarden zijn gestald. Die man zal ons zeker helpen. Vraag Olaf, of hij de paarden wil zadelen en kom dan direct terug. Wij kunnen hier niet blijven en evenmin de meisjes achterlaten.

Brand leidde de oude, uitgeputte man haastig het huis uit.

Raffles verloor geen tijd, maar sloop vlug verder naar het vertrek waar Barrington zijn kantoor had ingericht. Hij trad onmiddellijk op het bureau toe en doorzocht de laden. Na enig zoeken vond hij het gezochte contract.

— Wat voer jij hier uit? vroeg plotseling de dreigende stem van Barrington, die in de deuropening verscheen.

— Ik zocht naar dit contract, antwoordde Raffles die kalm het papier verscheurde en de snippers in zijn zak stak.

Barrington slaakte een kreet van woede en deed een greep naar zijn revolver.

Raffles was met één sprong vlak bij de schurk en bracht hem zulk een geweldige vuistslag onder de kin toe, dat de kerel met een doffe smak op de vloer viel en bewegingloos bleef liggen.

Raffles verliet het vertrek en liep in de donkere gang Brand tegen het lijf.

— Alles is in orde, fluisterde deze.

Olaf en zijn vrouw zijn bezig de paarden te zadelen. Heb je het contract?

— In snippers in mijn zak.

— Waar is Barrington?

— Die heb ik knock-out geslagen in zijn bureau.

Door de verbindingsdeur traden de twee mannen de gelagkamer binnen. Henderson stond nog bij de deur. Hij had dadelijk Raffles en Brand gezien en knikte hen toe.

Zonder zich te haasten, staken Raffles en Brand de gelagkamer over en gingen een vertrek binnen, waar zij wisten dat de pelzen en de andere kleren van de meisjes lagen en keerden hiermee heel kalm naar het podium terug. De twee zusters, bleek en stil, keken verrast op bij het zien van die twee vreemde mannen. Snel zei Raffles:

— Wij zijn uw vrienden van Prince Rupert. Zoëven hebben wij uw vader gered. Barrington had hem in de kelder van dit huis opgesloten. Het contract heb ik verscheurd en de snippers zitten in mijn zak. Ga onmiddellijk mee.

De meisjes werden hun mantels en bontjassen omgeslagen en toen van het podium weggevoerd, tussen de verblufte aanwezigen door.

— Waar gaat dat heen? Houdt hen

tegen. Massa Barrington ligt dood in zijn kamer, riep de kok met een ruwe stem.

Meteen brak er een hels kabaal los. Twee kerels wilden om Raffles heen sluipen en de deur versperren, maar Henderson greep hen in de nek en smiet ze op zij. In hun val sleepten zij een van de zware tafels mee, die onder geweldig lawaai met alles wat er opstond, omviel. Toen begonnen enkelen met revolvers te schieten. Brand vuurde terug en raak. Een paar mannen rolden als kegels door elkaar en over hun lichamen struikelden weer anderen, die met het mes in de vuist op Raffles wilden toestormen. Met luid gerinkel sprong een lamp in scherven en in de halve duisternis, die ontstond, zwaaide Henderson, die de aftocht dekte, met een van de zware stoelen en maaide als het ware een pad vrij voor de vier vluchtenden.

Toen dezen veilig buiten waren, wierp hij de stoel midden in de tierende troep, liep de deur uit en rende de anderen achterna.

Enkele minuten later trok de kleine, bereden troep de duisternis en de sneeuw tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Blokhut aan de Joekon

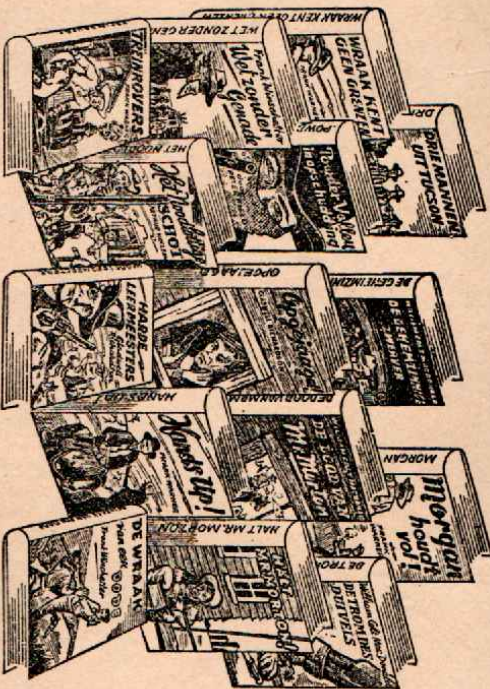

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Maclean
3. Harde Leermeeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Bode } beide door
6. Wet zonder genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De goed van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maclean
13. De geheimzinnige Zwerfer door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvets door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslageng totaol ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergestekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f ..... *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: .....

ADRES: .....